

**Констатује се да су приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Синиша Филиповић, Драган Славковић, Драгићевић Драгутин и Кораћ Иван доведени из Окружног затвора у Београду, браниоци оптужених, адвокати Владимир Петровић, Мирослав Перковић, Илија Радуловић, Шалић Миломир и Драган Ђокић.**

**Констатује се бранилац оптуженог Кораћ Ивана, адвокат Ђокић Драган замењује адвоката Мирослава Ђорђевића.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево датум за април. Сада смо видели слободне просторије. То би било од 24. априла, значи опет та нека последња недеља, 24., 25., 26. и 27. у 9,30 часова.

**Суд доноси**

## **Р Е Ш Е Њ Е**

**Да се главни претрес настави.**

## **НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА**

### **Сведок ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова два сведока нису ту, која ћемо наставити после? Добро. Изволите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Добро јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо Вас питали, шта сада радите, на којој сте функцији?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Посланик у Већу народа Републике Српске, професионално у Бања Луци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Бања Луци?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да. Живим у Козлуку, са породицом и водим Месну заједницу поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И какав је сада састав у Козлуку становника, тренутно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Састав је као и пре рата. Живе Срби, Роми, врло мало Хрвата и Бошњаци, мултиетнички састав, као и пре што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још ја пар питања, па ћемо да наставимо тамо где смо јуче стали. Рекли сте хашким истражитељима у оном првом исказу, једном приликом да је Жућа био у пратњи Бране Грујића када је долазио? Шта сте под тим подразумевали, у пратњи, као његово обезбеђење или као равноправни? Да ли сте могли да схватите ко је ту коме надређени или како?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао овако, молим Вас, да приликом одласка у Кризни штаб у Каракај, Мухамеда ефендије Лугавића и доктора Мухамеда Јелкића, попа Качавенде, мене и руководства цивилног, Бране Грујића, Драгана Спасојевића, било је још доста тих људи, тада смо први пут видели тог Пејића и они су рекли да је то главни човек и после разговора он је рекао, ја то не видим да је тако, ја бих желео да видим, ко ће ми гарантовани безбедност. Ми смо рекли, тамо нема нико оружје, нема ништа и онда је он из Кризног штаба из Каракаја кренуо према Козлуку и у пратњи Пејића, у пратњи Пејића тог такозваног команданта, било је десетак момака. Међу њима сам после ја видео и препознао да је то био један и Жућо који је био са тим рукавицама. Он је био уз њега, био му је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у записнику стоји да је био увек касније у пратњи Бране, добро касније када је Пејо отишао, кажете, почетком маја и сада долази Жућо. Да ли је некада Брана после долазио код Вас у Козлук или не?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, био је и Брано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада долазио у пратњи са Жућом или не?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не знам да ли је био у пратњи, али је Жућо долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу долазили некада заједно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, имали смо састанке, где је био и Жућо као тај командант и војски и био је и Брано и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Марко Павловић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. Марко Павловић је сам долазио и имао је те своје неке, обезбеђење, војске, кога је имао и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте схватили, каква је функција Марка, а каква функција Жуће у односу на војску, на територијалце?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисам схватао, ја сам био када је Пејић рекао да он одлази и да њега мења и да ће главни бити Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, шта је Марко?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Откуд ја знам шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче сте нешто помињали о Марку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да сам Марка упознао када је долазио на састанке, да се представљао као командант територијалне одбране Зворника. Био је у лепој униформи, имао је оружје и поред њега је пратња била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жућа командант, шта каже Пеја, чега је он командант?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Командант тих неких специјалних, диверзантских, шта ја знам, снага, тако су нешто говорили. После се испоставило да су то «Жуте» те «осе», та јединица Аркана и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи после? Јесте Ви схватили да има неки однос између Жуће и Марка?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам имао прилику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их видите заједно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам свега имао три пута, три пута се видео, имао сам три изласка, јер сам био обичан грађанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брано Грујић помиње да сте Ви давали неку изјаву, интервју неки за радио и да сте рекли да сте Ви јако задовољни изласком и тако даље. Да ли је то тачно? Да ли сте давали неки интервју? Он је у својој одбрани то помињао.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам имао неколико медијских иступа. Ти иступи су били у Козлуку, ти иступи су били у Суботици, иступи у Козлуку су били у окружењу, и пре и тада када сам давао, у тоталном окружењу војски, у једном страху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже, када сте изашли да сте дали интервју и да сте рекли да сте задовољни изласком, како је то све организовано, да је он то чуо, да је био такав интервју?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Суботици, то овим међународним новинарима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У Суботици су били србијанска телевизија, били су међународни, били су спотови, те су емисије приказиване. Није се требало пуно причати, то је био страх и ужас две хиљаде људи, мајке породиље, велики број људи, жена болесних са отвореним ранама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то приказивало и на телевизији Београд?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не знам да ли се приказивало, али сам чуо после да се вртело на европским овим станицама, на међународним и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте исто пред хашким истражитељима неку градњу неког пута да Вам је то било чудно тамо код Малешиха, Табанаца. Да ли можете о томе нешто да нам кажете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Оно што је било нестварно и што је било необично је некакви радови по шумама, некакви путеви, без обзира што смо ми добро живели, богато, али имали смо приоритетних питања, од уређења улица, асфалтирања, водоснабдевања, животних питања, радити неке путеве по неким чукама, то ми нисмо тада знали. Само смо видели огромне машинерије да те путеве раде. Ми тада нисмо знали ни зашто је то, ни чему, али је било веома сумњиво и необично. Пазите сада, поред неког пута који је правасходан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на овај главни, Бијељина-Зворник?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, неке споредне путеве да повеже, села, ми радимо неки пут сада, нека два-три засеока, не знам, не знам, нека брда, планине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се распитивали код некога о томе?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. Нисмо се ни код ког имали распитивати. Већ се тада формира српска општина, српска власт, српска територијална одбрана. Муслимани на једну страну, тако да свако нормалан је погоео се и шутео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји пред истражитељима да сте рекли да сте се нешто распитали, па да су Вам рекли да они то праве по налогу Бране Грујића?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нама су тада неки грађани српске националности говорили да ту изградњу путева води руководство ове српске општине, на челу са Браном Грујићем, да те раде путеве, да хоће да споје то. Мени је то било мало сумњиво, јер знам да је тешка ситуација била, сада да се раде путеви и то. Али, ево

то је међу грађанима Србима таква вест провејавала, да су те машине послате од Владе Републике, од Владе општине Зворника, тамо од председника и тих функционера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у овој изјави хашком истражитељу помињете нешто о односу Пеје и Марка. Можете ли ту нешто ближе да нам кажете? Какав је однос био, њих двојице?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји да сте рекли да је тандем Павловић-Пејић преузео контролу над тим подручјем и да је то била диктатура, значи, пре напада на Зворник, пре 08. априла, да је Аркан поставио Пејића и тако даље, да сте Ви то чули?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не знам ко је кога постављао, али смо чули да се вртело у народу и да је то причано међу тим војницима српским и тим, да је некакав Аркан дошао и некаквог Пејића ставио за главног, да је он командант свима и да поставља, мења. Онда ти састанци тамо у Малом Зворнику тих политичких партија, био је неуспешан. Зна се да нису се могли тамо договорити, ни СДА ни СДС. О том се и дан-данас на тим подручјима прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Изволите, пуномоћник оштећених, Наташа Кандић.

НАТАША КАНДИЋ: Замолите сведока Бањановића да нам каже, помињао је да постоји у селу у Козлуку полицијска станица. Ко су полицајци у тој полицијској станици?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Полицијска станица Козлук је била заједничка станица, и Срба и Рома и Бошњака и попуњеност те полицијске станице била је из тих народа. После је дошло до формирања српске полицијске станице Зворник и одмах цепања тих полицијских станица, тако да је у Козлуку постојала српска полицијска станица која је имала припаднике Србе, који су били наоружани, а ових седамнаест полицајаца Бошњака и Рома, они су предали то наоружање и постали су обични грађани.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је помињао да је пре овог 26. јуна, да је било пре тога, да се још једном озбиљно говорило о напуштању Козлука и помињала се Тузла. Да ли може да нам опише, каква је то клима у селу, шта се то догађа, зашто људи хоће да оду и траже да оду, опишите нам, шта се догађа и при том бих Вас замолила да нам опишете, како то село изгледа? Да ли по ободу има неких кућа, да ли на брдима има неких кућа, да ли је село искључиво, ја сам видела село, али да други виде, па да нам ближе опише о тој једној клими, атмосфери, уствари? Значи, уочи Вашег захтева да вам дозволе да пређете на територију Тузле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то онда када сте се спремили у конвоју, када су дошли ови поп, па су Вас одвратили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво да кажем да је Козлук веома познат и тада био, ево и сада, по тим својим различитостима и по том богатству. За мене је богатство ако на једној територији живи више народа и ако је слога. Ми смо тада били сложни и без икаквих инцидената и на једном, једна та ратна еуфорија, тенкови, проласци јединица, у народ се, види се подвојеност, види се да се Србима командује, да се дели оружје, да се неке припреме врше по шумама и тако даље и ја морам овде јавно рећи да је код нас Муслимана, тада Бошњака, завладао страх, јер ми смо тада били у тоталној мањини. Ми смо у окружењу двадесет, тридесет хиљада грађана српске националности. Тај се страх огледао што Козлук није груписан само у центру. Из тих околних махала, Једрене, Луке, Поповца, Мархоша и тако даље,

народ је био већ се повукао, оставио део своје имовине и ноћу је спавао у центру Козлука, тако да је преко дана ишао да стоку намири, живину и одмах пред вече сви смо груписани ту били због тог страха. Дешава се једно и убиство Мархошевић тог Меде на тим ободцима, на тим крајевима, тако да већ помало завладава страх, паника и нормално да свако нормалан је хтео да бежи из те ситуације и тада су биле идеје да се вратимо у Тузлу, да се изврши Шепак, Скочић, Козлук, тај део муслиманских места.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте једно убиство. Да ли је било још неких убистава или је то било једино убиство?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми смо тада имали само убиство Мархошевић Меде, за које смо знали, за који смо видели, било је доста препуцавања, било је доста пуцања, било је доста застрашивања и по околним овим рубовима народ није смео да спава, сконцентрисао се према центру.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било нестанака, да је неко нестао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, неколико момака је nestало. Они су покупљени у центру Козлука, покупљени су када су ишли кућама и пре неколико дана била је ђеназа или сахрана једном од тих момака који је идентификован да је жртва тих банди, тих убица. Значи, већ започиње страх, већ започиње паника и свако нормалан би хтео да изађе и да побегне од тих страха и тих непријатности.

НАТАША КАНДИЋ: Господин Бањановић, значи, у име грађана због тог страха, панике, одлази у Кризни штаб у Зворник. Са ким тамо разговара о том преласку на територију Тузле?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, ја бих само хтео да се овде апострофира. Ја нигде нисам ишао и нигде нисам могао ићи. Козлук је у тоталној изолацији. Козлук је са десет до петнаест барикада и наоружаних људи, тада када је маса света била, дошла је ова делегација о којој сам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су код Вас дошли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Верки поглавари, не знам, политички врх, господин Грујић је дошао са доста својих сарадника, покушало се да се тај народ да се разиђе кућама, да се врати у Шепак, да се врати у Скочић, да се врати у околна села, јер ја сам рекао, ја сам могао командовати људима у Козлуку, и Србима, и Муслиманима, и Ромима. Дошло је људи доста са стране из околних села који, једноставно, десет, дванаест хиљада људи је ту било и онда када су ови људи сви који су били и бранили, сви смо рекли да се не може наћи решење, него да се иде у ту команду код тог команданта. Ми нисмо ни знали. Мене су ставили у једно полицијско ауто и тада смо отишли, први пут сам имао прилику да видим те барикаде и први пут сам се суочио са ратном стварношћу, јер сам видео људе када смо пролазили путем, видео сам људе добро наоружане, видео сам барикаде, видео сам на барикада митраљеска гнезда и схватио сам да је крвопролиће, да је рат. До тада нисам, јер смо били у окружењу. Дошли смо и тада смо у том видели, неки нас је човек примио, био је то тај такозвани Пејић, који је рекао да нема ништа од тога, да идемо у Тузлу и да можемо се само разићи и да ће он са тим војскама и са тим полицијама бити гарант те безбедности. То је био мој први сусрет, али, опет кажем, сада некакве приче, Пејић-Бањановић и тако даље, то је био први мој сусрет уз присуство доктора Мухамеда Јелкића, господина Качавенде и господина Мухамеда ефендије Лугавића. Тада српски функционери су били напољу, њих седам, осам, ја сам неке и познао, Неђо Млађеновић, не знам, Драган Спасојевић, Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту цедуљу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се сада надовежем ја, сада говорите о тој жељи да идете, кажете, свако нормалан је желео да изађе. Када Вас је та жеља напустила?

НАТАША КАНДИЋ: Могу ли ја ту, хтела сам још нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Намеће ми се то сада.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Хоћете ли да завршим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Наша је нормална жеља била да своје породице склонимо на сигурно и наша је жеља нормално била да станемо у одбрану Босне и Херцеговине. Босна и Херцеговина је била нападнута, ми би нормално, једноставно, јер смо били присиљени да и напустимо своја места, протерани од некога, ја бих први стао да повратим своје место и да се вратим. Нисам за рат, мирном опцијом, али, ако те неко тера, не би покуњио реп, једноставно, чекао да неко живи на мом имању и на мојим кућама.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је господин Бањановић и људи у Козлуку, да ли су знали у то време да су сва села бошњачка у општини Зворник исељена?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Знали смо да су из Зворника протерани сви Бошњаци, знали смо да из фабрика ни један Бошњак не ради и да не прима плате, знали смо да се негде пуца, јер смо били у том окружењу и имали смо неколико оних, локална радио станица «Радио Зворник», којег смо ми навили па слушали, говорила је о покрету тих јединица српских, како иду према Калесији да ослободе Калесију и тако даље. То је што смо ми могли. Новина нисмо имали, телевизије нисмо имали, ходати нисмо могли, курире никакве нисмо имали, једноставно, започињао је тај ратни вихор страха и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли господин Бањановић сазнаје, зашто су у односу на Козлук, тада у вези са њиховим захтевом да пређу према територији Тузле, чини изузетак и њима се каже да они треба да остану, да ће те разне формације да им гарантују безбедност и да их упорно задржавају да остану?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја мислим да се српска страна ипак плашила тих четири-пет хиљада војноспособних људи и да су имали однос такав према нама.

НАТАША КАНДИЋ: Како се плашила, да одете, пређете тамо, па да они постану војници, у том смислу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нормално, јер ми нисмо у мањини као што је Скочић био двеста људи или неко селешце и тако даље. Козлук и дан-данас важи за једну варошицу, за један мањи градић, за једно хиљаду и двеста кућа, четири и по, пет хиљада становника и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да питамо сведока, помињао је јуче тај исценирани напад, у коме су биле, значи, подељене улоге, ко напада, ко се брани. Ко је тада дошао из те Привремене владе, територијалне одбране, из општине Зворник, ко је све био у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ево, ми смо сада јавно показали наредбу Војске Републике Српске, мајора Андрића, сада генерала и саветника у Војсци Србије и Црне Горе, који је пред крај маја, 28., тј. почетак јуна, издао наредбу за депортацију и исељење бошњачких места и стварања логора. Ова је наредба јавна и то се наређује команданту територијалне одбране Зворник. Већ тада, значи, почетком јуна, почињу радње застрашивања бошњачких места, стварања тих ратних еуфорија и један такав сценарио се одиграо у Козлуку пред православном црквом,

састанак српске територијалне одбране, подела улога и једна војна демонстрација над цивилима, над кућама, над нама Бошњацима у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте јуче причали, онај напад?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте. Тада сам ја имао разговоре и само сам видео извесног Марка Павловића, тј. који се представљао као командант територијалне одбране Зворника.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је ту било Жуће, да ли је он ту био?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. Говоримо о том догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онда када је он дошао па питао, ко је то пуцао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, јесте, јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Господин Бањановић је такође јуче поменуо да је у неком тренутку, није рекао када, кроз село су прошли неки бројни аутобуси, у којима су они видели људе који су држали руке, како сам разумела, иза врата. Одакле долазе ти аутобуси, куда иду ти аутобуси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, из правца Зворника, према горе, рекао је.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Аутобуси су ишли из правца, значи, Каракаја, Зворника, према Бијељини. Ми не знамо где су ишли, али чудно нам је било што је велика колона аутобуса и што су, пошто се то види поред пута, људи су седели са рукама, главом.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је накнадно сазнао ко су ти људи у аутобусима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми тада нисмо то знали, али после извесног времена, повезивања прича, знали смо и чули смо да су то наши суграђани, наши грађани, наше мајке, цивили, браћа, пријатељи који су похапшени, депортовани према Пилици и тим местима страдања где су побијени, хиљаду, хиљаду и по Бошњака.

НАТАША КАНДИЋ: Такође је јуче рекао да долазе Јово Мијатовић и Бранко Грујић у вези са том одлуком о напуштању Козлука. Да ли су, моје питање је, да ли су, како он то види, како му они то говоре, да ли су они у Козлук дошли да кажу, да се спрема напад на Козлук и да треба да изађу из села? Да ли при том кажу, ко спрема тај напад, ко изводи тај напад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите, одговорите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја приговарам, јер то није, то сведок јуче уопште није рекао. Ништа од ових елемената који се чују из питања, једноставно нису речени. Сведок нека каже како је било. Овако није говорено.

НАТАША КАНДИЋ: То је било на саслушавању у Сарајеву.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јово Мијатовић, пошто када ми је Брана и Јово то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и да нађете део текста.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када су ми Брано и Јово то рекли, ја сам покушао мало да се опирем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је рекао, бићете побијени?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није ми то Брано рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако не одете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Мени је то Јово Мијатовић, ја сам код прозора, он ми је пришао и рекао, господине Бањановићу, немате алтернативе, бићете побијени. То ми је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још нешто?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа друго, везано за ова питања, ништа друго?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Како он то сматра? Ко ће то да их побије, ако су им претходно гарантовали безбедност, а после тога имали ону манифестацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је Вама претило, шта је Вама претило, ко је Вама претио?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам малопре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте били угрожени и како сте схватили то?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам малопре рекао да је над Козлуком организоване ове војне операције, сукоби ти, као нападају «зелене беретке», територијалне одбране, тако да је на десетак кућа су бачене бомбе, рањен је Србин, тај Савић Јово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас сада ја нешто питам. Да ли Ви сматрате да те претње нису биле стварне, него да су исцениране или да је било стварних претњи и стварних опасности?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не говорим о претњама. Ја говорим о догађају који се десио и тај догађај је био истинит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та угроженост тим нападима и тим борбама, по Вама, била исценирана или је била стварна?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, па угроженост је била стварна, чим Вам неко баца бомбе, чим неко рањава, чим се куће пале, једноставно, ситуација је таква да пролазе те паравојне јединице, војне, демонстрација те силе, већ није више оно као што је било пре два-три месеца. На крају, не би Брано Грујић и онда тај Јово Мијатовић, Јово Мијатовић је био највећи српски функционер, он је био посланик, у јавности се причало, по први пут изјављујем, да је он био први Караџићев сарадник, први, када се тиче српских функционера. Значи, када је такав политичар дошао и када је рекао, људи, бићете побијени, не играјте се, изгубили смо контролу војске, ово-оно, и шта смо друго онда могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви питали, од кога ћемо бити побијени?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисам, знао сам.

НАТАША КАНДИЋ: Када је поменуо да је Јово Мијатовић један од најближих Караџићевих сарадника, да ли господин Бањановић онда разуме, чију то одлуку о томе да се они иселе, пренесе Јово Мијатовић и Бранко Грујић? Чија је то одлука?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја знам да је тада владала Војска Републике Српске, ја знам да је тада владала Влада, српска Влада општине Зворник, на челу са Бранком Грујићем, ја знам да је тада владала територијална одбрана на челу са Марком Павловићем и ја сам видео да они желе да нас депортују, да нас, једноставно, иселе, једноставно да они, да је ситуација таква да и онда сам ја тражио сат, два, три могућности мало да се сакупимо, да окупимо људе, да и то мало Бошњака из Скочића који су остали, стотињак, да и они са нама иду, јер шта ће тамо да раде међу пет хиљада Срба, међу тако једном хаотичном ситуацијом.

НАТАША КАНДИЋ: Можда је ово добар тренутак да нам објасни, јуче је рекао како су Муслимани из Скочића, да су они молили да иду. Шта се са њима догађа? Како они живе и зашто се њима не издаје наредба, пренеси ова одлука за иселење, зашто?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Они за политички врх у Зворнику и за војни врх у Зворнику нису значили ништа. Шта је шакица, стотињак људи. Пре тога је побијено четрдесет Рома, побили, једноставно нема тих људи. Шта за њих представља



стотињак људи, па и они би исту судбину доживели као и Роми. У фази убистава, у фази тоталног застрашивања, у фази када живе у тоталном окружењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, њих нису помињали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. Господин Грујић и Јово Мијатовић нису, али они, ја сам тада рекао пошто и ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада условили да дођу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесам, пошто и ти људи стоје, знајући сваки дан долазе, причају, то су нам течии, фамилија, то је све једно, у каквој еуфорији живе, у каквом страху, да су они и концентрисали, да нису могли ни спавати по тим својим кућама, него су се концентрисали у две-три куће у селу Скочићу, онда је било логично да и они иду са нама.

НАТАША КАНДИЋ: Господин Бањановић још је помињао тенкове, у том тренутку, значи, када им се саопштава одлука да ће бити нападнути и да морају да се иселе. Чији су то тенкови?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За мене су то били тенкови Југословенске народне армије, то је била Војска Републике Српске, ту су биле на војним транспортерима и на тенковима заставе.

НАТАША КАНДИЋ: Чије заставе су биле?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Заставе војске, тробојке.

НАТАША КАНДИЋ: Тробојке? Да ли тада видите некога од официра ЈНА?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је некада пре тога било, да су тенкови долазили у село?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неколико пута су транспортне војне јединице довезле из Малог Зворника, када је дошло до одређених сукоба, онда је Пејић наредио тим, тој војсци из Малог Зворника и они су дошли са три-четири транспортна она возила и са заставама тробојкама и били су у селу једно петнаест-двадесет дана, као да штите и тако даље. Били су ту, шта су радили, каква је мисија била, ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Такође је јуче, када се грађани окупљају, улазе у аутобусе, ко врши претресе, осим онога што смо чули јуче да се врши попис домаћинства према глави домаћинства и члановима, али, ко врши претрес?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Од самог тог излаза из задружног дворишта, били су ти српски полицајци, били су представници српске територијалне одбране и били су још четири-пет некаквих тих врста војски, са црвеним береткама, са тим црним капицама и рукавицама, то су били сигурно ти Аркановци и тако даље и поред тог левка, пролаза, приликом уласка у аутобусе, у те камионе, сваки грађанин био је претрешен, поготово су тортуру доживеле жене, мајке, које су као прегледане да нешто не крију, да не носе, било је одузимања новца, злата и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су они, остали грађани Козлука некада разговарали и сабрали шта је то све тада одузето, колико новца, колико злата?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми знамо да је доста новца узето и доста злата. Друга имовина покретна, непокретна није се могла ни носити, нешто мало што је неко можда у кесици имао и сакрио. Они су рутински то прегледали, скидали, откопчавали, тада су се смејали. Ја бих замолио да о тим стварима не причам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је видео, ко је на крају однео то што је покупуљено?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То су ти људи узимали. Ја нисам био, нисам видео да негде то слажу или да нешто, али су у џепове стављали, узимали, то се ради о сату, о прстену, о новцу, колико имаш пара, извадио је не знам оволико, то су

узимали и тако даље. Знам да сам и ја хиљаду марака имао и да сам ту хиљаду марака морао дати.

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо је приликом, значи, окупљања, изласка из кућа и доласка на то место ради уласка у аутобусе, да је рањен Галиб. Шта је било са њим? Да ли зна, како је он рањен и шта је било са њим? Да ли он креће са њима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Морам да кажем, да испред сваке куће, по два, по три војника су пуцала и потеривали тај народ као стадо оваца да иде и пуно су пуцали. Правили су тај страх и ту језу, већ је и стока била кренула, тако да је неко ко је покушао да заустави, они су терали, пуцали, било је доста лешева од те стоке побијене, тада одмах на самом старту, а Хацић Галиб је ишао у том правцу и један војник је у њега пуцао и ранио га је. Тада смо ми Галиба донели у то двориште и био је лекар, то му је превио и у један камион смо га сместили, и у Лозници и даље му је пружана помоћ и био је, имају о томе лекарски ти налази да је био тешко рањен. Тада су већ и прве куће почеле да горе и видело се да је то стварно намонтирана та страховлада и да се деси оно што се десило.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се он сећа, да ли је тада Жућа, тада, значи, када се организује та депортација, да ли је Жућа ту у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја Жућу нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: И, да ли се сећа какво је возило возио мајор Пеја? Да ли је видео то?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво желим да кажем да ово тотално окружење Козлука је и мене и моје грађане одвојило од неке линије места Табанци, на пример, које је суседно место, Скочић, тамо је могао да се пореда читав врх државе и света, а да ми то не видимо, што значи, ја сам само видео оно што је у центру, у задружном дворишту, што је видело две хиљаде људи. Када се тиче, а чим су биле такве снаге и такве структуре, морали су и команданти бити. Ја сам видео тада најмање сто-двеста момака са кратким капама, са рукавицама и ко је њима командовао, не знам, стварно, можда је негде био у кући сакривен. Када се тиче Пејића, ја сам рекао да сам имао три сусрета са Пејићем, један у Козлуку, два у Каракају и четврти сусрет однекле се ауто једно велико зауставило, комби као некакав. Онда су неки људи рекли да је то блиндирано возило. Ја не знам то ни шта је, али су неки ти момци који су седели пред Домом, зауставио се и само је питао, како живите, имате ли каквих проблема. Није могао ни попиту кафу, ни сок, једноставно, у пролазу. Ми смо рекли да мало имамо тортуре од неких људи, као што је овај Станковић и ови и тако даље. Он је псовао, вређао, позвао полицију, наредио да се ти шаљу на фронт и тако даље. Значи, ја сам са Пејићем четири пута у читавом животу се видео и то веома кратко. Видео сам га тада пред Домом у том комбију.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте можда видели регистарске таблице, број?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: И последње питање, поменуо је јуче да је у некој прилици са Жућом разговарао о томе, откуда они ту. Питање је, да ли је био у прилици са мајором Пејом или детаљније са Жућом да разговара, откуда они ту, ко је њих довео, ко је њих позвао из Србије?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја желим овде да поновим, да ја никаква интима нисам био, ни са Пејићем, ни са Жућом, да је тај дијалог био из велике нужде и спаса, да сам у једном и да ми никада Пејић и Жућо нису на ту тему ништа причали, нису имали ни времена, сигурно не би ми то ни рекли. Али, да сам једном приликом пред Домом културе извесни неки Микац и Драган, они су имали кратке те капе и то

су били ти Аркановци, ја сам једноставно рекао да имам добре односе са руководством општине, са господином Грујићем, да су нам доставили ово-оно и тако даље. А онда он ми је рекао, том приликом и десетак још људи је било, ја нисам сам, да јесу они добри, али ипак су они као позвали, послали писмо, позвали да они бране локалне Србе од нас Муслимана, тих «зелених беретки» и тако даље. То је рекао тај Драган и извесни тај Микац, пред Домом, где је било десетак, петнаест људи.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих волела да знам, када су они били на Палићу, како су они то доживљавали, тај њихов боравак у оквиру жице?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Палић је био концентрациони логор са бодљикавом жицом, са шаторима, травом, а најопаснија је била та пријавница на којој су седели и обезбеђивали нас људи они које смо ми познали из Козлука и грађани који су познали из Зворника, јер та двојица људи су били на зворничком мосту, када су убијали људе и бацали с тог моста, када су узимали тај плен, пљачкали и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су Вам били смештајни услови? Под шаторима? Да ли сте имали неке вреће за спавање?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не. Била је трава, трава је била, ливада, чесма једна на којој је две, три, пет стотина људи се умивало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Храна?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Никаква, никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то доносио'?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Били су у том Палићу некакве хране и нешто, али то је било никакво, а нешто је се дотурало из овог Црвеног крижа и тако даље. Слепи колосек у Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте у возовима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Палић, воз су сигурно највеће људске мрље, јер две хиљаде људи, без икакве хигијене, две хиљаде људи као стадо вас гурају да вас сликају, ураде пасоше и онда вас отерају на станицу. Нити знате где идете, јер могли су нас послати у Јапан и поново у Зворник и тако даље. Ми нисмо имали право одабира ни на пасош, ни где да идемо, него, једноставно, су руководили неки зликовци који су нас пљачкали и убијали по Зворнику и тако даље. И морам да кажем да у Суботици, један број грађана, ја им и овом приликом одајем велико поштовање, доносили су храну, доносили су, ишли су, били су веза са МУБ-ом и «Суботичанком», једно десетак људи се врло радо сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам још нешто, овако за крај. Да ли је било неких Козлучана који су хтели да оду, међу тих хиљаду и шесто, седамсто, колико их је било.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Где да оду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да изађу тада, када сте протерани? Да ли је било некога да је хтео можда или су сви принудно протерани? Ви кажете, депортовани су, протерани, да ли је било некога можда, обзиром да раније причате, када су били много бољи услови у Козлуку, почетком, у априлу, да сте желели да идете у Тузлу, па вам то није дозвољено. Е, сада, да ли је то било неке приче да је неко рекао, ајде да идемо, или су сви били против тога, на дан 26.06., када је била та гомила, та руља, то гурање, пуцање и то?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, један је хаос био. И свако би нормално пожелео да побегне из те ситуације, из те средине. Али на овакав начин, на овакав начин да нам се то саопшти, да се поредамо у приколице, у камионе, па

схватите Ви, госпођо судија, да смо ми директори, да смо ми министри, да смо и пољопривредници, имамо и по сто-двесто дулума земље, схватите само мени да су три аута моја нова остала. Ја сам отишао у панталама и кошуљи, сваки такав грађанин. Ја сам хтео да идем, али да понесем део своје имовине, да одем негде на безбедније место, да побегнем од рата, да то не видим, а не једноставно да се потрпамо у камионе, у приколице, у аутобусе, да такву тортуру доживимо, да нам одмах куће запале, да људе рањавају, па стравични су призори. Ја не кажем да је то радио, али стравични су призори да вам мајкама неко откопчава прслуке, да груди додирује, девојчици од дванаест-тринаест година, да скида прстење. Ја сам тај који је имао хиљаду марака у једном џепу, имао сам још нешто новца, хиљаду марака. Морао сам да дам некаквом тамо човеку који је био више од наказе, него од човека. То је истина, то је догађај који је две-три хиљаде људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То је две-три хиљаде људи гледало и доживело ту. Нису сви исти били. Али један број тих људи, тих нељуди, су се веома ружно понашали према нашим мајкама, нашим сестрама.

НАТАША КАНДИЋ: После овог Вашег питања, мислим да је страшно важно да сведок врло експлицитно каже, да ли Јово Мијатовић и Брано Грујић долазе и њима саопштавају, преносе, саопштавају им да они морају да напусте Козлук, да ће бити нападнути и да морају да напусте Козлук?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам то рекао три пута, ево и пети пут ћу поновити. Брано Грујић и Јово Мијатовић су ми рекли да морамо одмах да изађемо из Козлука. Јово Мијатовић ми је рекао, не играј се, човече, бићете побијени. Ја сам тражио од Бране пар сати, добили смо тих неких четири-пет сати да сакупимо тај народ и живаљ и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега. Само се представите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: (бранилац Бране Грујића) Господине Бањановићу, молим Вас, кажите нам, најпре, пре овог 26.06., колико сте Ви састанака имали са Браном Грујићем? Можете ли се сетити?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја сам имао неколико састанака са Браном Грујићем. Ти састанци су били у Дому културе у Козлуку, били су у Кризном штабу и овај састанак који је био 26.06. ујутру исто у станици.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јуче сте нам рекли, а и у изјавама сте говорили раније да је на тим састанцима Грујић износио став да се не селите, да је износио наду у то да је могуће заједно да се живи. Како сте Ви реаговали на те његове речи које је изговарао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја немам шта да реагујем. Ми смо тада имали заједничку полицијску станицу, ми смо тада имали заједничке страже, ми смо тада имали здравствене амбуланте, која је лечила и Србе и Муслимане и све, ми смо, једноставно, потписали одређену лојалност, предали то ловачко наоружање. Једноставно смо мислили да ће тај ратни вихор брзо проћи, да ћемо ми се вратити сви послу, да ћемо се вратити у наше фабрике, у наша поља. Били смо у једном тоталном окружењу да би се знало шта се то дешава у некој Сребреници, у некој Тузли, у неком Зворнику. Нисмо имали медије ни телевизије да гледамо. Једноставно, оно што смо видели у Козлуку, сматрали смо да ће брзо да прође, једноставно, али се ситуација онда нагло погоршавала. Рекао сам и због близине границе са Србијом и због ових других ствари.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам, у то време о коме причамо, каква је ситуација у Козлуку била што се тиче струје, воде, телефона? Да ли су те основне инфраструктуре делатности функционисале у то време о коме причамо?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То није било везано за општину Зворник, ни за Комунално предузеће у Зворнику. Месна заједница Козлук, као и сада, је властито одржавала водовод, властито одржавала. То је функционисало, јер ми смо то одржавали, радили и плаћали, тако да смо ми, то нам је требало, једноставно.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јуче сте, такође, описујући те састанке и разговоре са Грујићем пре овог разговора у јуну, рекли да је тај однос био коректан, да је чак био, да сте имали утисак да је чак и пријатељски. Хоћете нам то појаснити, какав сте Ви имали утисак?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, ја породицу Грујић познајем, ја познајем и њиховог сина са којим сам ишао у школу четири године и није било разлике да причам као са неким Јапанцем. Значи, ја сам те људе познавао. Тај Брано Грујић је био у привреди, био је пекар, био је ситуиран човек, тако да га ја нисам сматрао неком убицом и неким човеком када је дошао и разговарао ту, онда смо мислили да је добронамеран, да имамо контакте са нормалним човеком. Не знајући ни шта се дешава у Челопеку, шта се дешава у неком Дивичу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, ја Вас питам само за ово што је директно везано за.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја говорим оно што сам ја познавао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То Вас и питам.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И, једноставно, био је на челу СДС, био је на челу СДС, те политичке партије која је тада била легална. Они су владали, СДС и СДА су владале, то су легалне партије. Био је први човек партије.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Рекли сте нам, такође више пута да је у Козлуку живело око четири и по хиљаде становника. Је ли тако?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Рекли сте нам, такође јуче, да је пре априла месеца свега неколико породица изашло из Козлука и имамо податак да је око хиљаду и по људи изашло овог 26.06., значи тих неких око три хиљаде људи је изашло у том периоду од априла до јуна месеца. Можете ли нам рећи, куда су ти људи излазили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја прво треба да поновим, ради података, да је око четири и по хиљаде становника живело у Козлуку, да је депортовано око две хиљаде. Око две и по хиљаде људи је у том ратном вихору отишло, када је био пут отворен, јер ми једно време нисмо били у тој блокади затворености, тако да је један број људи отишао, а онда када су блокаде постављене око Козлука, познати су били људи који су за велики новац одводили. Ја поново понављам, ми смо били богати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо рекли јуче.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: На које стране су ти људи одлазили? У једном периоду, да ли су одлазили на две стране или касније се могло само на једну страну, како је то ишло?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када се одлазило, одлазило се на све стране, и према Тузли, и према свим. Када је била блокада, онда су повлаштени народ, Срби имали своје агенције које су изводиле људе за огромне паре и за две-три хиљаде људи могло се, марака могло се изаћи.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ти људи који су ишли ка Тузли, јесу ли они, можете ли Ви да кажете, јесу ли они ка Тузли ишли својом вољом, или је ту постојао неки други разлог?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Слобода кретања је била и људи су ишли где је год ко хтео. Неко је исто отишао за Америку, неко за Немачку.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То је слобода кретања била, као што су и ови одвежени у Лозницу, где су тада отишли, да ли у Београд, да ли у Мађарску, не знам. Ја не знам, ми смо у изолацији, ми смо затворени, одакле ја то знам. Не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ови људи који су ишли ка Србији, који су излазили у том периоду, април-јуни ка Србији, јесу ли својом вољом ишли ка Србији, који су могли да изађу, без обзира на начин? Да ли су то радили својом вољом, то питам?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам тада био лекар никоме да прегледам. Знам да је две, три, пет хиљада марака, зависно од броја људи, то су везе прављене. Ти војници, милиција дође, увече, дођу ти неки људи.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја све то разумем, дајте да не трошимо време. Само Вас питам, да ли су то радили својом вољом, то је оно што мене интересује?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам. Можда су присиљени, можда им је узето дете, можда су силовани, откуд ја то знам, то је приватна ствар. Да ли су отишли у Србију, или су отишли за Њујорк, не знам. Ја Вам говорим да не знам те податке. Само знамо људе и агенције и везу која је ту лову жестоку наплаћивала од људи.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, да ли Ви можете да замислите ситуацију да неко плаћа толике паре и да иде против своје воље? Да ли је то Вама уопште реалистична ситуација?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам размишљао о тим стварима.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Онда Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте хипотетички.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, нећу хипотетички, питаћу конкретно. Када сте питани на иста ова питања у Хагу, на суђењу Милошевићу, Ви сте рекли да су људи ти ишли добровољно, да је тих три хиљаде отишло својом вољом, тамо сте то рекли. Да ли остајете при тој изјави и данас овде или не? Ја могу да Вам нађем и страницу, уколико Вам је то потребно.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Немојте ништа тражити. Ја сам рекао одговор на ово питање.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дакле, да ли остајете при томе да су ишли својом вољом?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Вољом за паре.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За дебеле паре.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. На неком месту сте рекли и да су људи препливали Дрину да би изашли, да би изашли из Козлука. Да ли је било таквих случајева?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да, да. И онда су их прихватили тамо неки грађани у Лозници и допремили их до те Суботице, до Палића, ставили на аутобус и тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Такође сте нам рекли јуче или на неким од ових претходних, да сте сви хтели да идете у Тузлу, то је био тај догађај о коме смо причали, да се десио, ако сам добро разумео у априлу, је ли тако?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да сте отишли ка Тузли, тог дана, да ли би то било својевољно, добровољно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Тузла је била у Босни и Херцеговини и тада је био једини отворени пут према Тузли. Да је био можда отворен пут према Македонији, можда би и тамо отишли. Тада је само био отворен пут према Тузли, Зворник-Каракај-Тузла, то је био отворени пут и тада смо ми хтели, а Тузла, колико ја знам је у Босни и Херцеговини. Хоћете да кажем, зашто у Тузлу?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Разумели смо зашто у Тузлу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Зато што су тамо живели Срби и Хрвати и сви су тамо живели, зато смо хтели да идемо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли могу само, због ових питања браниоца, само да укажем на једну ствар, а то је да је у пракси Хашког трибунала и Ви то врло добро знате, које су форме застрашивања људи и како се доказује, молим Вас, да пита да ли су добровољно препливали реку или да ли су добровољно отишли у Тузлу. Ако нам је сведок претходно описао и убиство и да људи нису спавали у својим кућама, онда Ви радите нешто што је ван стварно постојеће праксе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је понављање питања од јуче. Слободно Ви колега питајте, ја ћу да интервенишем. Хвала Вам. Нема проблема.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја мислим да су то легитимна питања на која сведок може да одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је већ одговорио, само да се не понављамо, морамо мало да пожуримо. Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То је занимљиво питање, ја не знам зашто је то Вама толико чудно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је добровољно препливао реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није питао да ли је добровољно препливао реку, него, да ли су добровољно ишли у Србију. Питао је да ли је препливавао реку и сведок је рекао јесте, било је случајева који су препливали. Изволите даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Да ли сте Ви у том периоду између априла и јуна, да ли је било и са ким је било разговора о исељавању?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: На ово питање сам одговорио већ пети пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите, после овога?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи после овог догађаја?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имали смо митинг.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: После догађаја априлског, да ли је било у том међувремену, да ли је било тих разговора и ако их је било, са ким их је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, мислите даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имали смо митинг, прво је било одлазак из Козлука, имали смо 26. ујутру налог о исељавању, тј. депортацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, одговор је негативан. Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, Ваш је став да ни са ким нисте разговарали о исељавању између априла и јуна?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Одговорио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, колега, није став, одговор је. Изволите даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли сте Ви са Пејом икада разговарали о исељавању мимо овог разговора који је био везан за априлски догађај и одлазак у Тузлу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли Вам је Пејо икада рекао где ћете моћи да изађете, на коју страну, како?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не? Да ли сте у некој од изјава које сте давали хашким истражитељима, представницима овог суда, да ли сте у некој од тих изјава се изјашњавали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта сте рекли том приликом?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Командант који је заменио Пејића, такозвани Жућо ми је једном приликом рекао, седели смо у Кризном штабу, било нас је петнаест људи, значи, моја особина је била да никада ни са ким нисам разговарао насамо и никада нисам изјаву давао скривену и тај разговор са Жућом који је био, било је петнаест људи, питали смо га, шта би се са нама могло десити. Видим ово, ето, нећемо пуцати, хоћемо лојални, малтретирате, тучете, узимате аута, рекао је овако, цитирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жућо?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да, «Грађани Козлука би могли бити хумано пресељени», тако је, како хумано, човече Божји, да преселим кућу, мезар, оца и тако даље. Па, то се тако зове, исељење и то на границу ове две државе, негде тамо око Калесије, испред Тузле и тако даље, то је рекао Жућо. Као, то би најгора форма била, да нас покупе, да нас присиле и да нас протерају према Калесији, Тузли, јер ту је негде била граница између српске и муслиманске државе. То је рекао Жућо.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, то смо све чули јуче, мислио сам да није још нешто. Није, значи. Помињали сте тај напад исцениран или какав је већ, 20. или 21. јуна. Шта се дешава између тог 21. и 26. јуна?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, то су били дани једног тешког стања у Козлуку, када је сав народ концентрисан у самом центру, када сваки дан долазе ти представници тих неких војски, залазе по кућама, отимају аута, купе. Тада је негде одвезено око шездесет добрих путничких аутомобила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је тих неких пет-шест дана, до депортације?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пред пљачку, два пута су долазили да по десет жена, мајки, сестара одвојимо да иду да им чисте, капетану Драгану горе, хотел «Видиковац», да чисте Кризни штаб.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли сте Ви после те пуцњаве 20. на 21. звали Брану Грујића да му се жалите на то?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја се не могу сећати да сам икога звао, али знам да је био један разговор, где је био и Брано Грујић и Марко Павовић у Козлуку и да су долазили и тако даље. Не верујем да сам ја звао, јер наши контакти нису били телефоном, контакти су били лицем у лице, састанак. Никада нисам отишао у општину Зворник, у његову канцеларију.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, тај разговор који се десио између 21. и 26., где је тај разговор био?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То је било у Козлуку, један долазак, обилазак, где је био, долазио и Марко Павловић неколико пута.



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сигурни да је то тих пет дана пре депортације? Бранилац каже између 20. и 26., да ли је то тада било?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Брано Грујић тада није долазио. Брано Грујић није тада долазио. Ја сам, задњи мој састанак сам имао са Браном Грујићем 26. ујутру и ја више то јутро нисам Брану видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Можда сам имао пре петнаестак дана, можда око, ајде да кажемо да је то можда било 15., не знам половина јуна сам имао са Браном разговор, у смислу да ово не иде овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, рекао ми је да ће он разговарати са тим командатима, да ће предузети све те мере да будемо заштићени и тако даље. Понављам, нисам пред одлазак, задњих десетак дана имао разговор са Браном Грујићем, ни са ким у српској општини Зворник. Никада нисам посетио канцеларију општине Зворник и никада нисам телефонски са њим разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када се дешава све то што се дешава после 21., да ли сте се некоме обратили за помоћ, да ли сте питали, тражили, молили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Драгом Алаху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је колега.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молио сам Бога да нам помогне, коме ћу се обратити, када нас сви нападају и туку нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте никоме?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто нисте пробали било кога да потражите? Рекли сте, тај командант Жућа?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Зато што смо били у тоталном окружењу, тоталној изолацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је о двострукој блокади.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли, значи, тврдите да у то време Ви који сте имали ту пропусницу, нисте могли из Козлука, ни у то време, 21. до 25.?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пропусница је важила и мој некакав имунитет је важио док је био Пејић. Чим је Пејић отишао, није било ни пропуснице, ни речи дате ни тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Чини ми се да сте нам јуче рекли другачије, да је јуче речено да то важи и за време Пејића и након Пејића?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пропусница је важила, али околности и ситуација, па ваљало је стиснути петљу, човече и отићи. Могао си ти имати и хиљаду, имао сам ја пропусницу. Ја сам имао, ја сам имао пропусницу, али ја сам процењивао да не треба да излазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте безбедни?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да нисам безбедан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Већ су људи побијени у Скочићу, већ се дешавају убиства, како ћу ићи. Пардон, по мене је некада дошло полицијско ауто, нема више тог аута, нема пратње, нема ништа.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви нисте ништа покушавали у тих пет дана да олакшате ситуацију која је бивала све гора и гора? Нисте ништа ни покушавали, нити сте ишта могли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То је Ваша прича.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ви нам реците, шта сте покушавали да урадите да ту ситуацију?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Организовао сам народ да се не удаљава, били смо сви на окупу, обавили смо разговоре са представницима полицијске станице у Козлуку, обавили смо разговор са неким грађанима српске националности, да нам ипак дају неке информације шта се збива. Ја понављам, ми нисмо имали телевизију, Радио станица Зворник је само у неколико наврата преносила да се неке битке воде тамо негде, чуло се ту пуцање. Из територијалне одбране Зворник посетио ме је Марко Павловић, два-три пута, не знам, где смо жестоко обишли та дворишта где су бомбе бачене, где је он показивао одакле су нападали, одакле су они бранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је пет-шест дана пре?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, то је тих пар дана које се дешавало до тог 26. ујутру, када су они дошли.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хајте нам сада, молим Вас, ако можете, прошло је много времена, али ако можете да нам кажете, тог 26. како је изгледао Ваш дан? Где Вас је затекло јутро, ко је по Вас дошао, где сте се кретали, где сте тачно ишли, колико можете да се сетите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, то је све објашњавао, немојте молим Вас да понављате.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја ћу то у једној реченици. Поновићу у једној реченици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је детаљно објаснио.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Грађани српске националности су ме упозорили да ћу бити ликвидиран, убијен, да ћу бити убијен од некаквих.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где сте физички били? То смо све чули. Где сте се физички Ви кретали то јутро?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У Козлуку, од Кризног штаба двестапедесет корака, у кући Чајкић Алаге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није спавао кући.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Где су били борици, где сам могао побећи кроз прозор.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где је он, то јутро је био у кући овог господина.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Чајкић Алаге спавао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где је одатле кренуо, куда се кретао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Кренуо у полицијску станицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све рекао.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Дошао је по мене момак из Кризног штаба, рекао је зову Вас хитно у полицијску станицу Козлук. Ја сам, једноставно, устао, мало се умιο и кренуо доле. То је све двеста-триста метара, ушао сам у полицијску, испред полиције је било тих неколико војника, шта ја знам ко је све био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте ушли, рекли сте да сте затекли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, мислио сам да се опет нешто дешава, да је нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту били?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где сте ишли даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када ми је ово речено и када ми је Јово Мијатовић рекао ово што ми је рекао, ја сам се онда вратио из полицијске станице према Кризном штабу. То су просторије Ватрогасног дома, Дома културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту били?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ту су већ били окупљени неких десетак, петнаест момака. Ја сам рекао, људи, дошло је време, речено ми је да морамо хитно ићи, да ће доћи по нас возила и када смо ми то већ причали, та зграда поред пута,

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где сте Ви ишли, где сте се Ви налазили, само нам то реците?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У Кризном штабу, у ватрогасним просторијама.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. И онда одатле, улазите, ту сте на том платоу, испред Дома културе и онда улазите у аутобус?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Него? То ме интересује, то нам објасните.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То ме треба да питате.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То Вас ја питам, где сте физички ишли тог јутра?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам онда организовао неколико момака са мегафонима да народ позивају. Ваља две хиљаде људи окупити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте причали за мегафоне.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми смо за неколико сати окупили те људе и ја сам нормално отишао до куће, до мајке, да узмем нешто пара, да узмем своје ствари и онда сам видео поред сваке куће били су ти наоружани војници. У центру Козлука, из правца Зворника је већ дошло неколико ових транспортних јединица, возила, дошла су два тенка са заставама и ево то је тај кошмар. Све се одвијало у месту.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Где сте Ви ишли, молим Вас, пети пут питам, мислим да је сасвим једноставно питање. Где се Ви налазите?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Одговорио сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ишао је по селу да зове људе.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не по селу. Ја сам послао момке да зову мегафоном народ. Отишао сам до куће да узмем паре, да пресвучем гаће, панталоне, да се обучем, да видим шта ми је с мајком и вратио сам се према Кризном штабу и том задружном дворишту где се народ окупљао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ту сте били и онда сте ушли, односно оно полицијско возило?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Реците нам.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Потпис.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, потпис.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Морали смо доћи на пункт, на левак, где смо морали потписати, па смо онда отишли.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: На претрес?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, испред Дома су била паркирана возила, на претрес и тортуру.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. И после свега тога, улазите у аутобус?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Односно, у полицијско возило?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам ушао у полицијско возило, позади сам седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било сати?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, Богами једно три сата укупног времена, значи, могло се дешавати све можда тамо око дванаест, пола дванаест, једанаест ујутру.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Е, сада ја морам да Вас питам једну ствар. И то је Ваше кретање тај дан. Зашто сте нам јуче рекли да сте ишли у Скочић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То није тачно. Ја нисам ишао у Скочић, у Скочићу сам био када је предавано оружје. Значи, када је предавано оружје Козлука, тражили су да и Скочић преда оружје и ја сам онда отишао тамо с тим људима, разговарао на једној ливади и замолио сам, ево и ми смо урадили, предајте и ви то оружје и они су предали ловачко наоружање територијалној одбрани Зворника.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Наћи ћемо у транскрипту, али Ви сте јуче нама овде рекли да сте Ви лично отишли у Скочић.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не. Ја мрдноу нисам од Кризног штаба до своје куће и од задружног дворишта међу две хиљаде тих људи. И нисам отишао из разлога, што сам прво бојао се за своју безбедност, јер и даље је нада мном било речи да ћу бити ликвидиран, убијен и ја се нисам одвајао од стотинак људи у тој маси који су имали задатак да легну по мени, да ме заштите и тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, ко је онда ишао у Скочић да тим људима каже да крену?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ти су људи долазили у Козлук, били су ту, ту су фамилије, можда су се и телефоном чули, добро да су телефони функционисали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је људе телефоном или како већ звао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неко од момака из Кризног штаба је јавио, док смо ту седели, да ми ево се припремамо, да се депортујемо, да идемо из Козлука, да се селимо, дођите и ви.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, Ви кажете да је телефонски позив био довољан да се људи из Скочића покрену и да напусте своје куће и своје добро и да крену?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То сте Ви рекли. Ја сам рекао, молим Вас, мењате тезе. Ја сам у то време рекао да је четрдесет Рома побијено, да је од тога петоро деце побијено, да су сви Муслимани нису спавали у својим кућама, јер су били у мањини међу пет хиљада Срба, Угљари, Рићи, Буложани, Скочићи, то су све Срби, да су били концентрисани у шталама, у подрумима, у две-три куће, у условима тоталне мањине, тоталне запостављености, једноставно, шта им је се друго спремало, него ово што је се и овим другим људима десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо транскрипт од јуче. Значи, овог света што је остало, ја сам отишао горе у Скочић и рекао да услов заправо мој је био да и ми кренемо, да иде и тај део Скочића, јер је то остало врло мало народа око двеста људи. Онда су они мени, ја сам рекао, пошто сам знао да је то мала група људи, да може доћи до свега и ја сам отишао горе. Председник већа- када? Сведок Бањановић: па, то се дешавало 20., можда 26. Председник већа: 26. сте Ви напустили? Сведок: када смо ми ишли онда су се они нама исто прикључили тај дан, јесте тај дан. Кажете, има два километра, има, има, значи, тог дана сте Ви као услов прикључили да идете? Мој је услов. Председник већа: коме услов? Сведок Бањановић: био је мој услов када сам разговарао са људима који су ми пренели наредбу о иселењу, депортацији. Ја сам

онда покушао да то мудро мало изведем, да отегнем мало, да би придобио и те људе, да их пусте из Скочића и пустили су да се прикључи тај конвој, две стотине људи. Председник већа: значи, тада су они дошли? Сведок: ником ништа није фалило, они који су кренули, а ови што су остали, што нису хтели с нама, они су пошли на ту тамо страну где је рат и они су побијени, негде двадесет тих људи, према тим Ковачевићима и Сапни.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Негде, значи, 20., не знам ја сада тачно, али у јуну сам био у Скочићу, 26. нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја читам транскрипт и сада сведока пустите да се изјасни.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда није разумео питање, можда, нека сада објасни, ја не знам, ја сам прочитала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: 26. нигде нисам, нигде нисам ишао, 26., 25. навече сам ноћио код Чајкића, ујутру 26. је дошао по мене човек, био сам у Кризном штабу где сам видео ова два функционера и био сам у задружној авлији и Кризном штабу где смо ово све организовали. Нисам одлазио нигде од масе, сто-двесто људи из ових озбиљних, озбиљних инструкција које сам добио од грађана српске националности, па чак и неких војних, чак неки војни команданти су ми рекли, грађани српске националности о мојој ликвидацији. Што значи, нисам изашао, а те су поруке биле негде 26. смо се неколико пута чули телефоном, а и неки људи су били ту у Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може овде да се закључи да је он тог дана ишао. Ја сам отишао горе у Скочић и рекао да је услов мој да крене тај део Скочића. Па, то се дешавало, 20., можда 26.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда каже, када смо ми ишли, они су се нама прикључили 26.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, председнице већа, одлично.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ово ја што говорим, ово је овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићете и транскрипте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Значи, ако није овако како ја кажем, како ја тумачим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише све овде. Добро да имамо транскрипте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, да је онда алтернатива ова, да је ишао 20., 21., 22., 23., да договори њихов долазак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево нека одговори.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, молим Вас.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Шта је договарао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Госпођо судинице, ја бих Вас замолио, ја се питам, а да ја одговорам, значи, немојте мени стављати у уста да сам ја ишао да правим торту.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Што сте ишли у Скочић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Што те брига што сам ишао, ишао сам да обиђем тетку која је на порођају била, немојте ме то питати. Ја у Скочићу сам имао велику фамилију, ја имам тетку у фамилији, имам амићића, Хасанбеговићи су, моја мајка се презивала Хасанбеговић. Ја имам фамилију. Па, што сам у Београду, што сам у Сарајеву. Ми смо, једноставно, село до села, ми смо кућа до куће, ми смо имали

обиласке. Ја сам био у Скочићу када се оружје предавало. Био сам са тим и тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, отприлике?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, не знам када је било, али имају тамо датуми када су нам одузимали оружје пише и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама су 16. априла, а њима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, не знам, тада сигурно и њима су у неко време исто узели и тако даље. Али, пошто су се ти догађаји тамо дешавали, ја сам као човек, као домаћин, као политичар, као комшија, као рођак, па морао отићи међу те људе. Тамо је завладао страх. Тамо је завладала паника. Тамо је покољ четрдесет људи извршен. Тамо су људи спавали у подрумима, нису спавали у својим кућама. Па јел било логично да ја као одборник Скупштине општине или као амићић одем у тај Скочић и да кажем људима што се деси са нама, десиће се и са вама, сачекајте, будите стрпљиви и тако даље. Али, 26. ујутру нити сам био, нити сам наговарао, једноставно сам рекао овим мојим момцима у Кризном штабу, јавите Скочићу, ми, ево долазе камиони, аутобуси, па ако хоће нека иду и они. Неки полицајци ту, неки команданти који су били, ја сам их питао, рекао сам, немамо ништа против да и они иду. Мени није то рекао Брано Грујић, мени то није рекао Јово Мијатовић. Мени није то рекао Марко Павловић, јер га тада нисам видео. Али је била овласт на овим нижим официрима. И ово је овако било, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви неке од тих официра рекли да ће доћи из Скочића?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су то прихватили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Рекли су никакав није проблем, али иста правила, да ништа не носе са собом, да дођу овде и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви кажете да ти људи из Скочића нису раније знали да треба да иду?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, 26. ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Су сазнали да треба да иду?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Председник већа Вас јуче пита око тога свега, како долазе људи из Скочића, Ви помињете одлазак у Скочић. У том контексту, Ви не причате о Вашим блиским рођацима, не причате о тешкој ситуацији, Ви причате о одласку Скочића и Козлука са простора на коме су људи одувек живели. О томе се прича. Зашто Ви то помињете, ако тај Ваш одлазак нема никакве везе са изласком Скочића у Србију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сада је објаснио, да је са њима причао, да је рекао њима, каква буде наша судбина, биће и ваша, сада је то рекао.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Хоћете да Вам кажем зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да је то довољно говорио.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, зато, човече, што се десило ово што се десило, што сам ја већ три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били су у страху, како је објаснио.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Горе куће, људи не спавају својим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће делити исту судбину.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Побијени људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо схватили. Изволите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Човек музе краву, убије га пушком, ето што сам ишао, Медо Мархошевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте, добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ко је тим људима у Скочићу рекао колико имају времена да крену?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, телефонски разговор је био из Кризног штаба, да једноставно пар сати ће бити да се покупе и да дођу. То је близина била, једно три, четири сата да је долазак био људи, јер, ипак, верујте, Козлук је ипак велико место. Људи су хтели отићи у те оближње, у те Мархоше, у те засеоке, да покупи мало нешто, да понесе, тако да смо ми морали, ми смо ту негде најмање једно четири сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скупљали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Скупљали и како смо се скупљали, улазили смо у те. Има изјаве, пардон.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Извините ако сам Вас прекинуо.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Само Ви изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли би житељи Скочића остали у својим кућама да их Ви, ево сада кажете, телефоном нисте звали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Тог 26. да ли би остали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам ја и не могу да кажем. Каква је брига била о тим људима, могло се десити као са овим Ромима.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, ја мислим да је моје питање потпуно јасно. Да их Ви нисте звали телефоном, они би остали код куће или не би?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам, верујте, не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како да зна, да ли би? Идемо даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам, верујте да не знам, било нам је родбине горе, верујте, Имамовићи, Хасанбеговићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сам ја схватила, Ви сте се осећали одговорним и за њих?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Моја мајка је Хасанбеговићка, Имамовић, то су сродне фамилије и бринули смо, као што, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Мени, нисам проживео, немам то тешко искуство, које Ви имате, тако да, и Ви мене разумите. Ако је моје питање неко за Вас тешко или увредљиво, али покушавамо да дођемо до онога што је истина. Ја не могу да разумем зашто Ви водите људе у депортацију, како је Ви називате, зашто Ви неку групу људи, одлучујете да је њима боље да крену у депортацију, него да остану у својим кућама?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Чиста математика. Где иде две хиљаде људи, нека иде и двеста људи и даље, ја никога не водим у депортацију, него депортација се дешава, исељавање се дешава по наредби, одлуци, писаним и тако даље, о томе сам говорио. И логика је, где је две хиљаде људи, нека иде и тих двеста људи. А знајући претходно стање, за ових четрдесет убистава, међу којима петоро деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Шепак, рецимо, такође је ту, близу, пар километара, као и Скочић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не знате Ви где је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетак километара.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, десетак километара.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Петнаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петнаест, добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте ли и њих звали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Зашто? Ономад када сте се спремали за Тузлу и они бежу ту? Што их овај пут нисте звали, када су онда хтели да изађу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисам био председник општине Зворник, нисам био командант територијалне одбране, нисам био муфтија, једноставно сам био шеф Козлука, а Шепак ми је далеко, далеко био и Шепак је имао исто око две хиљаде људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има Горњи и Доњи Шепак?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И за то је требао неко да обезбеди камионе, за то је неко требао да обезбеди камионе, аутобусе, ја нисам за Козлук обезбедио камионе и аутобусе.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јуче смо помињали неких осамнаест људи сте поменули који су остали у Козлуку и који су, нажалост, имали, покушали да се пробију према Тузли и ту страдали,. За њих се не зна ни данас.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То ја нисам рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Онда сам ја погрешно, углавном, остали су, покушали да се пробију.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ни то ја нисам рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Остало је осамнаест људи који су побијени, побијени су у Козлуку. Јесу ли јели, или су се пробијали, купали, углавном, осамнаест људи који су остали, побијени су, међу њима седам Рома.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Не знате ни како, ни под којим околностима, не знате када су ти људи страдали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам, нисам ту био, али су побијени рафалима, мецима.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли знате или не знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли знате како су страдали, или не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули да су рафалима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Узорци тих тела, институције које су испитивале, доказано је да су ти људи побијени и да су побијени у Козлуку, значи, нису побијени на неким линијама према Калесији, Сапни, него у Козлуку, у тим рубним насељима, које се зове Виногради, Мархоши, Калудрани, ти су људи побијени и то је стручна та државна анализа. Нисам ја ни видео, нити чуо, да су људи побијени, мецима и тако даље.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Козлучана који су кренули има око хиљаду и шесто, бар по овом списку који смо овде видели. Јел неко међу тих хиљаду и шесто људи рекао, нећу да идем, нећу да идем, па, макар шта?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неколико људи је било који су веровали да ћемо бити побијени, рекли су да, једноставно ћу покушати да се сакријем, покушаћу да останем, да и тако даље, тако да ти људи, или су били се сакрили, или су, једноставно су побегли од тих некаквих.



АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Кажите нам како се зову? Од тих који нису хтели да иду?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја Вас уважавам као човека и као адвоката, али за мене су то питања мало увредљива. Ја своје суграђане све знам који су побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они нису живи.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И Хамзић Адема и Хацић Шевку и Хацић Алију, све те људе добро знам и ти су људи побијени на један свиреп начин, само зато што су Муслимани.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас то не питам, то је трагично и жалосно што кажете, то је за сваку особу, ту нема спора међу нормалним људима. Ја Вас питам, ти људи који нису хтели да иду, јесу то ти или неки други?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Рекао сам то већ, навео сам имена и да не набрајам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тих осамнаест који су убијени?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нажалост, има и дечкића од шеснаест година, момчића, који нису се ни први пут обријали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко је помињао неке старице да су остале, које нису могле, да ли су и оне?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И то ме жестоко повређује. Моја родица Бањановић Сабита, мајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ја сам видела Ваше презиме.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Старица, осамдесет година је заклана и бачена је на сметлиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви напустили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Изјаве грађана српске националности, ево, на пример, Васиљевић Пауна, да је неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је остала у својој кући?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, да је тело те мајке неколико дана било на сметлишту и да су керови.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Немојте даље о томе, молим Вас и жао ми је због тога. Кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да направимо паузу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не треба, не треба, само Ви изволите, ја Вас разумем, али и Ви мене разумите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас разумем, трудим се да Вас разумем.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Значи, Васиљевић Паун и још група грађана српске националности су рекли да су Бањановић у колица ставили и да су доле на сметлишту, ниже Козлука.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако је потресно, а наравно да је потресно, ја Вас молим да даље о томе, да се не излажете.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Говорим да су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Вашег изласка?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, да су били побијени, поклани и тако даље. И ја сносим одговорност, зашто ту старицу нисам натоварио у аутобус. И ја сам крив, а верујте две хиљаде људи и мени се прети да ме убију, ја нисам смео овако да се издвојим, сто људи је око мене ходало, јер су од мене тражили неке паре, тражили, а Зоран Пажин је однео паре из поште и тај командант територијалне одбране.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јуче сте нам рекли да сте из кућа извлачили неке људе који нису хтели да иду, да их је било педесет-шездесет. Који су то људи, зашто нису хтели да иду, како сте их извлачили, ко их је извлачио?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам никога извлачио, него су ти момци који су добили задатак да оду у те Мархоше, Луке, Једрене, то су ти делови Козлука који, они су имали задатак да оду и да кажу људима да дођу и да су аутобуси већ, а већ се са тих предела и виде ти аутобуси и камиони поредани и види се то задружно двориште где се народ концентрише. Ви мене морате схватити да пет прстију нису исти, да међу две хиљаде људи постоје људи који не верују, не верују тој опцији мирног изласка, који не верују опцији, не верују Србину, једноставно. каже Србин, ја нећу да верујем, таквих је ствари било. Ми смо те људе молили, убеђивали, тражили и на крају сви тих хиљаду деветсто, две хиљаде људи, колико је ишло, они су, ови који су остали неких седамнаест-осамнаест у Козлуку је побијено и у Скочићу једно, не знам колико тачно, сада сам мало, значи сви ти људи који су остали, они су побијени, поклани. О томе уредно имају искази, налази државних институција, на крају тих људи данас нема.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Значи, те људе сте молили да крену, обавештавали их да крену и на неки начин ти момци које сте слали су их изводили из кућа и ишли са њима ка центру?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Већина људи, већина људи је била приморана оружјем од стране војника, полицајаца и других, неколицина људи, да ли је то пет, десет, петнаест или педесет, не знам, видели смо да их нема у маси и послали смо неке људе, као што су Мархошевић Нијаз, као што су не знам, да оду до тих људи, да им кажу да је 90% света ту, да се и они извуку из тих јазбина, из тих подрума и да дођу. Треба бити реалан да су људи себи направили одређене заклоне и да су се крили и тако даље. И ово људи што смо обезбедили, ту неколицину која није хтела, они су данас преживели, а ове до којих нисмо, до ове старице, на пример, што нисмо могли, ето, заборавили је, шта се то тада десило, верујте, али ти су људи страдали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Рекли сте нам јуче да су Вам сва документа уз новац и од вредности да су Вам одузимана када сте улазили у ове камионе и аутобусе, тако сте нам рекли, чини ми се.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нису била ту битна документа, било је битно злато, накит, новац и било је битно од неких нечасних људи да се наше суграђанке, мајке, сестре додирују.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није то добро, то је најружније што се десило.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То је најружније, слажем се, али немојмо то да понављамо десет пута, чули смо, нажалост.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Милион пута ћу то поновити.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја то говорим само због времена.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Сваки ћу пут то поновити.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ајде поновите. Сваки пут поновите, у одговору на свако питање.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да Вашу сестру тако дира, неко мајку, не би тако говорили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесу ли Вам одузимана документа или нису?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам био поред сваког човека и не знам шта је коме одузимано.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јуче сте нам, чини ми се, рекли.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Све што им се свидело, одузимали су. Било је одузимање свега, од прстења, докумената, па све што им се свидело од оних личних ствари, скини, дај, узми. Али, ја нисам био поред сваког човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је логично да Ви нисте то видели све.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Питајте мене, шта је одузето мени.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро, рекли сте нам.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То Ви мене питајте.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Кажете да нисте знали где идете, то је оно што данас кажете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Знали смо да идемо преко Србије и знало се од априлских дана да према Тузли неће нам се дозволити, ни добровољни повратак, нити да ће нас депортовати према Тузли и протерати према Тузли. Рекао сам зашто.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Добро. Само нам кажите, како сте знали да ћете према Србији?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Поредани су били аутобуси и камиони. Или ће нас водити у Пилицу, да нас побију, где су побили две до три хиљаде Бошњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то Ви, значи, закључили да ћете у Србију или је рекао неко, Брано, Јово?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Рекли су нам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да ћемо преко Србије и да ће да се покуша да у друге земље идемо. А и ми смо то захтевали, па, шта ћемо у Србији.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: То сте Ви захтевали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Јесте Ви то захтевали да идете у ове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је он, да иду даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када смо били у Суботици, када смо били у Лозници и Суботици, када смо већ прошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда су рекли да хоће даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Камиказе ове и свратишта босанска, Пилицу и ово.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја бих само молио, онај документ који се односи, ја сада не знам како га означавамо, али документ који садржи онај потпис «за Марка Павловића» и доле где је господин Бањановић писао својом руком нешто, ако би могли само да га погледамо и немам више никаквих питања. Не интересује ме овај текст, него ме интересује ово што је писао господин Бањановић. Ево, овде видите, видите под 3. и под 4., ја бих тако рекао да је, бројеви телефона. Одакле Вама ти бројеви телефона?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Из мозга, пошто сам ја страшно паметан, видите, човек, немам прибелешке, из мозга.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја Вас молим да ми одговорите на питање.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја Вам одговарам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: А ако не желите, Ви немојте. Ја Вас питам.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Из мозга имам ове бројеве телефона, имам памћење, меморију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се подсетимо, где сте писали, где сте ово дописивали ово све?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја мислим када смо били тамо, када смо прешли већ Лозницу, када смо лоцирани били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, ево има тај доктор Николић, тај из Лознице.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то његов телефон или Црвени крст Лозница, доктор Зоран Николић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, јесте, Црвени крст.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када је написао то и одакле му?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја Вас молим, ево, ово сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте прешли границу.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Када сте овај податак о пасошима написали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када смо прешли.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Погледајте ово под 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овде, људи који имају пасоше.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када смо прешли у Лозницу, када смо стојали, стојали смо и ту пар сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекли сте, око три-четири.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Направио сам инвентуру у мозгу, не знам аутобуса, камиона, људи, људи који имају документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте то записивали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да би можда разговарали да ових педесет људи који имају документа, нека иду где год хоће, јер зашто да се држе ту по тим логорима и којекаквим стварима и нормално да сам сматрао да је Црвени криж са лекарима без граница, европским посматрачима, те организације са ким ја треба да контактирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сведок да је имао контакт са тим организацијама.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Поставићу Вам још само два питања, на која Ви, ако желите, одговорите, а ако не, наравно, ништа.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Која је позадина Вашег хапшења у Аустрији? Ако је то из било ког разлога непријатно да се каже, онда прелазимо даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво, ту нема ништа непријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли нешто што нисте рекли на моје питање?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто ново?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво, нема, ту нема ништа непријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако нема ништа ново, да не понављамо.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нема ништа непријатно, наш је био коначан циљ да се породице споје, да направимо даљи искорак, неко је у Аустрији, неко је у Француској, то је за нас неповољно, даље, ја сам у Аустрији имао браћу, имао сам све те факторе, отишао сам тамо, био сам позван на разговор, било ми је стављено на терет да сам обијао касарне, да сам неко оружје. После је то у судском процесу доказано да је тотална замена, да ја нисам у Аустрији био два-три дана, да нисам учествовао ни у једној тој противзаконитој радњи и ја се поносим што сам једногласно ослобођен, има ослобађајућа пресуда.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Још једно питање. Одакле сведоку документ који нам је јуче дао овде, који је потписао мајор Андрић у то време, то је једно питање и потпитање, има ли још таквих докумената, мада је то питање вероватно требало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо јуче.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Радо ћу Вам одговорити. Фадил Бањановић има доста докумената и својим присуством и овако и хвала драгом Богу да правде има и да се процес наставља и да ће велики број људи бити процесуиран за ове злочине што је учинио у Зворнику.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала Вам, господине Бањановићу. Ја више немам питања.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И ја се Вама захваљујем.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Господин Грујић има да Вам постави неколико питања, ако ћемо тим редоследом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво бранилац, па да онда завршимо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хоћемо правити паузу, судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, има још, питања, једанаест сати је. Ако можете Ви?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја видим да је човек ОК, ако може.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ово је истина, ово је правда, ја се не плашим педесет сати испитивања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио господина Бањановића да нам мало прецизније објасни те своје контакте, рекао је да је имао, јуче је рекао, да је имао контакт са Црвеним крстом, међународним тим организацијама у та два-три месеца што су били тамо у Козлуку, да су долазили, да су били и верски достојанственици. Колико је тих контаката било са људима из Црвеног крста и међународних организација и са ким је контактирао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво желим да кажем да смо контактирали јавно, путем телефона. Значи, нигде ја нисам ишао и никога нисам присиљавао и молио, него телефон ми је било средство да назовем неке људе и у општини, неке пријатеље у Тузли, неке верске поглаваре, а веома сам био познат пре рата према тим комуникацијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који Црвени крст сте контактирали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Црвени крст Лознице сам контактирао, а када се тиче Козлука, ја сам споменуо лекаре без граница, европске посматрачке мисије.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су они долазили у Козлук и колико често и са ким сте од њих контактирали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Лекари су, лекари су долазили неколико пута. Ти лекари су имали улогу да помогну грађанима око здравства и да контактирају са овим лекарима који су у Козлуку били. Европски посматрачи су исто неколико пута били. Када кажем неколико, то је сигурно три до четири пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Ваш позив?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, јесте, у задњим овим, у задњим овим јунским данима, ти људи нису долазили. Значи, то се могло десити негде март, могао је да буде април, могло се десити и у мају, јер у задњим овим доласцима су, била су им отета и возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте јуче рекли.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су они слали некакву помоћ у село?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Помоћ је искључиво дошла од општине Зворник.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање је, да ли су они у Козлуку имали избеглице, да ли Муслимане, да ли Србе, знамо из окружења да је било, што кажу, ратних дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је да је било страшно пуно избеглица.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Судија, ово су питања.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво, Козлук је био географски тако постављен, да је био главни пут према Бијељини, према Београду, према Лозници, Србији и тако даље, тако да је Козлук био привлачно место и за одлазак даљи према овим срединама. Друга ствар, Козлук је веома био познат, ја то морам апострофирати, у почетку према овим мирним стварима, људи су долазили из околних места и ми смо са тим људима имали увек разговор да су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су остајали, значи, да ли су смештали и те Муслимане, Бошњаке, како Ви хоћете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Било је и Срба.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И Срба, смештали у кућу, прихватили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је тих људи било и до када они све долазе у тај Козлук, из тих села?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да негде у априлу смо имали негде између дванаест, тринаест хиљада тих становника са подручја Шепка, са подручја Скочића, са подручја Ђинес. Сјенокос, Калудрани и после ових активности тај смо народ после седам-осам дана повратили својим кућама и остали су само Козлучани. Међу Козлучанима тада је остало неколико породица са Дивича, остало је неколико породица из ових околних места, који су били ту концентрисани, смештени са нашим суграђанима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су долазили људи из тих Ковачевића, где сте рекли да су ратна дејства, из тих суседних, муслиманских места, најближих?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Долазили су, рекао сам из Скочића, из Калудрана, из Сјенокоса, из та два-три места су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису из Ковачевића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је сведоку добро, видим да је променио боју гласа.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Све је у реду.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу прекинути.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не. Све је у реду, само Ви наставите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Ви пожурите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Судија, не могу да журим, ја имам овде хиљаду питања.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Само Ви изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила да не постављате, него да не дуплирамо са питањима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте ме прекидати. Ни једном нисте прекинули колегиницу Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сигурни?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу Вам то доказати. Према томе, пустите ме да ја постављам питања. Следеће питање је, спомињао је овде у овом транскрипту некакав

факс који су чекали у Лозници. Ја бих молио да појасни мало, шта они то чекају, какав факс, шта се то чека у Лозници, какав је то факс, шта то треба да стигне?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми смо били у пратњи српске полиције из Зворника и прешли смо у другу државу која се зове Србија и Црна Гора, Југославија, како хоћете и тада нисмо могли излазити из аутобуса и кретати се, значи, и тада је над нама била некаква контрола.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, одмах наставно питање. Да ли су имали жељу да излазе, крећу се по Србији, било где, да ли су имали жељу, да ли им је претила опасност да их случајно неки од тих, рекао је да је било тих руља, или којекаквих људи, да ли су уопште имали жељу да изађу из тог аутобуса?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми не знамо ни где више идемо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми не знамо где идемо, ми смо ту поредани поред Дрине и стојимо. Хоће ли нас неко вратити поново у Босну, хоће ли на Пилицу нас одвести, која је три километра од моста, где се људи убијају, једноставно, ти људи из Црвеног крста, та полиција су нам рекли да у Србији постоји неки орган, Комесаријат тај, да се Комесаријату мора послати неко писмо, у којем ће се рећи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта кажу, какво то писмо треба да се пошаље или тај факс или шта?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То су људи из Комесаријата радили, ми ту нисмо учествовали. Значи, људи из Комесаријата.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко ме шаље писмо, ето, то мени није јасно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Људи из Црвеног крста из Лознице, обраћају се писмом у Комесаријат у Београд, говоре, шта ће са овим људима, ту су поредани, стоје, без хране, без лекара и тако даље, а истина из Црвеног крста тада добијамо једну количину из Лознице, сендвича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо јуче приказивали, било је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта смо приказивали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све рекао и показивали смо тај допис Комесаријата за избеглице, само нешто што није.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, оставимо ми то сада, ја га питам, шта сведок зна о томе, судија, хоћете ли ми дозволити да постављам питања или не?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам ово исто поновио као и јуче, значи, док смо јели сендвиче, добили сокове, ти из Црвеног крста су нешто прибележили и ја сам правио ову прибелешку, колико ко има, и онда су они то рекли, ја нисам знао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, зашто пасоше, ко то њему говори, са ким он разговара, именом и презименом из тог Црвеног крста?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја личну инвентуру сам правим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где се то дешава?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја лично, у Лозници, у Лозници.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У Црвеном крсту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У њиховом Црвеном крсту?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате име са ким сте причали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сам иде, са ким одлази и како?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да је та руља, група била и када је дошла та полиција, допустите да кажем, молим Вас, ја Вас нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Испада онда, знате, десет пута понављате једну ствар, па губимо време. Ја Вас сада конкретно питам, значи, ко одлази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што сте рекли, немојте понављати, само ново.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Полиција Лознице одводи ме у Црвени крст, налазим људе из Црвеног крста, примају ме, кажу да треба да то консултују, пишу то писмо, шаљу, у тој паузи доносе се сокови, сендвичи и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви седите ту, док се то чека?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате лице са којим сте причали у Црвеном крсту?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Био је овај доктор Николић, било је неколико тих људи, ја их не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај доктор ради у Црвеном крсту?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви од раније познавали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Судија пустите да ја наставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја некако да усмерим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са ким је он пре тога, каже да је, на моја питања је одговорио да је разговарао и да се чуо телефоном са Црвеним крстом у Лозници. Са ким је он то све, да ли само са доктором Николићем или је контактирао још неке службенике тамо и тако даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Са доктором Николићем и ови полицајци који су дошли, који су били професионалци, који су растерали ове, који су нам помогли и да одемо у Црвени крст.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он једини од хиљаду осамсто и тако даље, ови који се налазе у возилима, да ли он једини одлази или још неко са њим?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не могу да се сетим тога, али знам да сам ја био.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У којој он функцији одлази? Да ли је неко њега од тог народа тамо овластио? Он каже да је био секретар Месне заједнице. Ко је, како да он одлучује о свим тим стварима и о одласку, и разговор са Браном Грујићем и тако даље, како то да баш он, као Фадил Бањановић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам председник Месне заједнице први човек, одговоран, бирали ме и Роми, као што сте и Ви овде адвокат, који Вас је неко овластио. Имам личну карту, имам пуномоћје.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О томе ћемо касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците одмах, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отићи ће нам сведок, па шта ћемо после, шта сте хтели, још нешто везано за то?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање је, да ли он то јутро када каже да му Брано Грујић и Јово Мијатовић, да ли он одржава неки састанак, да ли се он договара са неким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од својих мештана?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, да, да, каже нису били сви.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нема потребе да држим било какав састанак и да држим збор. Мени је пренета одлука, наредба и ја сам само се вратио у Кризни штаб и својим људима рекао шта ми је речено, да ми је наређено.



АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Ви извршавате наредбу Бране Грујића тада и Јове Мијатовића, која је наводно дата наредба или поступате на основу своје савести и својих одлука или договора са становницима Месне заједнице?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја овде искључиво вршим наредбу мајора Андрића, који је наредбом наредио територијалној одбрани, а коју спроводи мајор Марко Павловић, спроводи, који спроводи ту одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо углас, пошто нема колегиница четири руке, па да то одједном. Питање је било?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питање је, све је то ушло у транскрипт. Да ли он, пре него што они одлазе, прелазе у Србију, да ли он зове некога од тих људи, из Црвеног крста, из међународног, лекара без границе, не знам којих још представника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То време пред 26.?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где су ти достојанственици?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ма, не то јутро, 26. ови му кажу, да ли он сада каже, људи?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Полиција, полиција из Лозница успоставља контакт са Црвеним крстом у Лозници, полиција регуларна, униформисана, са аутима, професионална полиција, која штити тај конвој, отерује те људе, пружа нама услугу, успоставља контакт са Црвеним крижом, са тим докторима, са тим неким људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила питање браниоца, да ли Ви можда покушавате тада да зовете Црвени крст, телефоном?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Са чим? Немам ја телефон у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него док сте у Кризном штабу, када сте дошли у Кризни штаб да кажете својим људима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не покушавате да неком се жалите?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, немамо ми шта, ми искључиво радимо да народ прикупимо и радимо да ово пуцање које већ постаје по Козлуку, ова убиства, паљења кућа, стока која је побијена, један ратни кошмар који су направили припадници територијалне одбране Зворника, на челу с Вашим браћеником Марком Павловићем, ми то покушавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, замолите господина Бањановића да овде не прејудицира, не тврди неке ствари, за које он нема чињенице и доказе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А сада ћу га ја питати, која то убиства су се све десила то јутро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао тог јутра, није за јутро рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја сам га питао за то јутро, која то убиства?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја прво желим да кажем овде јавно, да знам да је Марко Павловић командант територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам схватила да је он рекао да је тог јутра било убиства.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: 26. ујутру се дешава покушај убиства Галиба Хаџића, пуцањем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Под којим околностима, како он то зна, где је он то био?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не околностима, пуцањем војника територијалне одбране из центра и рањавање тог човека.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је спомињао неку краву која је требала бити убијена под тим околностима.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Говорим о убиству стотине крава, молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О убиствима стотину крава?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Убиствима стотину крава који су лешеве били ту, говорим о паљењу четири-пет кућа Мархошевић Нијаза, Сејде и тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо рекли већ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јуче је рекао, и то је наставно, јуче је рекао за те куће, паљење, рекао је неки комшија локални, нису битна имена. Ко то пали те куће?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја тада нисам видео ко пали, али знало се да ту Бошњака више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да је видео на брду да гори, а да није видео ко је упалио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, рекао је, прве комшије, зна се, које су.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Припадници територијалне одбране, под командом Вашег клијента, Марка Павловића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су то комшије?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не комшије, припадници територијалне српске одбране Зворника, под командом Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то нису били људи из Козлука?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, то су били људи од Малешиха, Табанаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ова српска села?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То су били припадници српске територијалне одбране, људи у униформама, са капама и наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, на том састанку у Црвеном крсту, у Лозници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су прешли?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да. Шта њему кажу, где ће ићи, какав пут, какав смештај и тако даље и са ким он ту договара, да ли са тим доктором Николићем, некаквим секретаром у том Црвеном крсту и тако даље, са ким од њих он разговара?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам ту ни са ким договарао, уз помоћ полиције Лознице дошли смо до Црвеног крста. Мислим да сам ја ишао, неко од мојих сарадника још, тада смо замолили за једну помоћ у храни, освежењу, јер су људи били изморени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте добили и да ли сте Ви са неким нешто причали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И рекли су ми да они морају, да они не могу ништа урадити, да једним писмом морају се обратити Комесаријату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За избеглице и да ће написати да се конвој тих избеглица налази и да ће добити одозго инструкције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ту причали где идете даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам ту нико ништа рекао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, нити сам ја причао, нити су они рекли, само када је то писмо, када је то писмо одозго дошло из Београда, речено је да ћемо морати продужити, да ће нас воз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вам дали то писмо?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, само су рекли, када смо се ми тамо вратили око аутобуса и ја сам јео, седели смо ту, били смо ту сви на окупу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је то трајало да они седе на окупу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пар сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли смо, колега, већ три-четири сата и јуче и данас.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пар сати је то било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, Е, сада, да ли он, да ли се ту појављује било од некаквих странаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лозници?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, у Лозници?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Суботици, да ли се појављује?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, не знам ко је, али дошле су разне телевизије, дошли су људи из Црвеног крста и дошли су неки међународни, али, ми смо већ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он у Лозници, доктору том Николићу и осталим људима из Међународног црвеног крста каже, сада су нас скоро, не знам, побили, отерали, убили су овога, убили су онога, људи моји, ми идемо под присилом, ми не желимо ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то смо питали, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, експлицитно нека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, увек је питање у циљу добијања експлицитног одговора.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пуномоћник оштећених Вам је десет пута иста питања, а мене прекидате, а мене прекидате.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам био у тоталном том безбедоносном окружењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто колега, зашто тако?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто Ви?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви мене збуњујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас збуњујем? Добро, када успевам да збуним.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вас не ометам у Вашем постављању питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и логично, не можете Ви мене, Ви немате ни право да ме ометате, ја руководим поступком, а не Ви.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али Ви мене намерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас намерно? Због чега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим зашто.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видим да одједном имате критеријуме за сугестивна, капциозна и питања која се понављају, а мало пре то нисте имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само за понављање, а сугестивна и капциозна, наравно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немате критерију, ја нисам то приметио када је госпођа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете да фаворизујем госпођу Кандић?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је то нормално и зашто бих то радила?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То кажем, јер сам то приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуно је нетачно, када год се неко понавља, ја се трудим да скратимо и да, ево ово питање сам ја јуче поставила.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Четири пут сам, али пети пут ћу поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви, колега.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, ја ћу по пети пут да поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га то питала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Данас се суди у Београду, окривљени су из ове земље, па зар бих ја у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо је то одговорио.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Зар бих ја метар од границе, метар од моста, само пре на сат су били двадесет до тридесет људи који су бирали девојке, каже, ту, ту, ту, изведите нам. Да се није појавила регуларна полиција из Лознице, ту би био масакр. Значи, молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су они питали, да ли ви то идете добровољно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, моје понашање је било максимално опрезно, сведено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вас питали, да ли Ви то идете добровољно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво, мене нико ништа није питао, мени из Црвеног крста су људи донели сокове и храну и рекли су да они нити знају хоћемо ли бити ту, ни хоћемо ли где ићи. То је Држава и они имају Комесаријат кога морају питати. Ја сам рекао, питајте, пишите, рекли су да ће неки факс послати, ето, то је то. И ја сам се онда вратио са народом вамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви прочитали овај факс?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је у Суботици, када долазе ови странци, каже, снима телевизија, да ли сада у Суботици тамо каже, ево нас су сада протерали, нас су присилно депортовали, ови нас тамо, не знам, да ли ту сада каже пред тим међународним и тим странцем који каже, ја бих молио име тог господина, ако се сећа?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Господине, још се налазим у возу, сточном, две хиљаде људи из којег не смемо да изађемо. И шта бих ја се правио херој и причати, једноставно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није, дакле није.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Једноставно сам рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада око воза, колико је то било вагона?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам бројао вагоне.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче сте помињали сточне?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Било је доста сточних вагона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било ових путничких у начелу, колико сте рекли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неколико? А колико ових других?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да знам да је у тим сточним и тим купеима је било око две хиљаде људи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, али малопре кажете да је две хиљаде било у сточним, не кажете и у једним и у другим? Зашто малопре то нисте рекли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За две хиљаде људи је требало десет таквих превозних јединица, јер видим да сте образовани, па ваљда знате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На железничкој станици у Суботици, да ли им било ко прилази, да их дира, напада, провоцира, било шта?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. У Суботици добијамо грађане обичне, који доноси вишње, трешње, пружају воду, али ми не смемо да изађемо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли ти грађани обични који долазе, да ли они некакве траже пропуснице или да ли су они ограђени у неком простору или где, шта?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Били смо на слепом колосеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Суботици је објаснио, слепи колосек.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Били смо у вагонима и били смо под присилом да не смемо се удаљавати, евентуално, да се изађе, изврши нужда и тако даље. Има изјаве грађана из Суботице који кажу да чак нису смели ни да прилазе због заразе, болести и неких других ствари.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је и где се одлучује о томе ко ће у коју државу, ко ће којим путем и где је то било?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја желим још једном да одговорим на ове инсинуације, а не питања, да ми никада нисмо били у прилици да одлучујемо где ћемо ићи, него да смо са слепог колосека из Суботице одведени у логор на Палић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас колега, када се одлучују, у пасиву, када је одлучено, ја сам то питала јуче.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У Палићу, у Палићу када смо били на тим ливадама, по педесет, шездесет, сто људи је сликано, група, издвоје групу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви знали како која група где иде?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Групу издвоје, сликају, ураде пасоше и сутрадан их воде на станицу. Куда их возе, ми не знамо, можда су и у Јапан возили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вас неко пита, господине Бањановићу, где ћете Ви?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У коју државу, где, шта?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не. Нисмо били у тим повлаштеним положајима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли, и ако да, да ли зна ко тражи да иде у Тузлу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Палића?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знам шта је то смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Палићу?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли тражи неко са Палића у Тузлу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, то он зна, откуда ја то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Вас пита.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Како да ја то знам, ту је две хиљаде људи. Ја Вас молим, судинице, дозволите ми једну само реченицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је Вама познато да је неко тражио да иде у Тузлу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вама познато?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Можда, али ја не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то питам, да ли је Вама познато?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да неко каже, ја би у Тузлу? Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли осим њега који каже да је отишао у Тузлу, од ових хиљаду осамсто, значи и ови из Скочића, али ајде да се зауставимо на Козлуку. Колико њих и када, ако зна, је завршило у Тузли, отишло у Тузлу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, ја нисам био у Тузли, него сам из Суботице био у логору Палићу. Из Палића сам у задњој групи од шездесет људи пребачен, депортован у Нађатад, логор један у Мађарској.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јучер је рекао да је отишао у Тузлу, касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико? Не са Палића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко говори о Палићу? Ја говорим касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо, када касније.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам из Аустрије отишао у Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ који месец?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, то је већ 1993. година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1993.?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је од ових хиљаду, то је било 1993., да ли је од ових хиљаду и не знам осамсто, после тог преласка, што Ви кажете, депортација, да ли је ико страдао у борбеним дејствима? Да ли је убијен?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да каже имена ко су ти људи и када и где су страдали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То су грађани Босне и Херцеговине, грађани Козлука, који су се определили да буду у редовима Армије Босне и Херцеговине, неки су погинули, неки су рањени, неки су данас часни. Ја се поносим тим категоријама људи који су били у Босни и Херцеговини и стали у одбрану Босне и Херцеговине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине Бањановићу, нико није рекао да се Ви требате поносити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, немојте овде политичке митинге и политичке квалификације.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ви сте адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја Вас молим да схватите узбуђеност сведока који сведочи од јуче ујутру. Дајте да приведемо ово.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте дозвољавати ни онда да се некакав ТО карактерише, у начелу, карактерише као такав и такав, а ми ћемо се поносити са другом страном или нећемо, па ћемо сада ићи на следеће питање. Пред те изборе у Козлуку, каже да је био у Месној заједници, која је странка победила и са којим поступцима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Агресор на Босну и Херцеговину зна се ко је, ја не желим о тим стварима овде да говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Тачно се зна ко је злочиначка партија, које су злочиначке јединице и шта су радиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И то ће се видети кроз Челопек и кроз друге ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите на изборе у Зворнику, или где?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Козлуку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У Козлуку се нису бирале партије. у Месној заједници, на збору грађана, то је правило у Држави Босни и Херцеговини. Месне заједнице су основне ћелије, оне функционишу путем зборових грађана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није било партијске поделе?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Збор се сазове на ливаду, збор се сазове на ливади, ту су и Срби и Муслимани, и Роми, и бирају најугледније људе. Ја сам биран као најугледнији човек, једногласно. Добио сам подршку и Срба, и Бошњака, и Рома и сада сам поново биран, Срби су ме предложили за председника, Машановић Драго ме је предложио, Јовић и Лазаревић и тако даље, на збору грађана, ту нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нису били партијски избори?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нема партијски у месној заједници.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да сведок одиста нам појасни, ја верујем да је и Вама то нејасно, покушали сте да питате, али нисмо добили јасан одговор. Он каже да су они у априлу месецу, њих не знам, седам, осам, десет, дванаест хиљада, колико је рекао из свих тих села, спремили се, припремили и тражили да их пусте према Тузли и рече, желимо у Федерацију, желимо да се боримо за Федерацију и желимо да идемо тамо, не желимо овде да живимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није то тако било. Није било Федерације, није било, мислим, каква армија, каква војска, то су инсинуације Ваше.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И каже, тада је био мајор Пеја, нико никога није дирао, али каже касније почиње, у мају, јуну и тако даље, репресије и не знам провокације и тако даље. Е, сада, како то, шта се сада то мења? У првом делу, када желе добровољан одлазак, кажете још, нико их не дира, сада у мају и јуну, почињу репресије, провокације, каже пролазе, малтретирају, не могу да иду, тешко живе, ја то све прихватам. Шта се сада то дешава да они не желе да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам то исто питала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Хоћете да Вам одговорим? Имамо стање где сви радимо, сви радимо. Имамо одмах линију, који је год Муслиман – крижа се, не ради

и тај функционер се потписује ко је. Значи, ако је господину адвокату, Вама, суду, неком стало, нека уђе у архив и нека види ко је прекрижио Муслимане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то било питање.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, доћи ћу ја до тога. Одузимају нам право на посао. Да ли има ишта прече, него право на посао, само зато што смо Муслимани. Ловачко наоружање које је легално, које је МУП дао, општина, изузима српска територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се потрудимо да не понављамо, ако би могли.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја говорим о амбијенту. Што ме питате онда то? Ја имам питање, какав је амбијент био. Док смо имали ловачко оружје, док сам ишао у лов, било ми је лепо. Док сам радио и примао плату, било ми је лепо. Неко ми узима посао, узима разоноду, забрањује ми слободу кретања, ставља барикаде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто баш сада, у априлу још тога, кажете није било тако, није било још, сада су узели оружје, сада им пролази војска, сада их малтретирају, сада одједном не желе да иду, зашто то, није одговорио на то кључно питање?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То сте Ви рекли да ми не желимо да идемо. То сте Ви рекли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја јавно говорим следеће: да је нама наређено да идемо и да су обезбеђени аутобуси и камиони и да смо под војном присилом, војника, пуцано, притерани у једно двориште и одатле утерани у аутобусе. Ја то говорим. Да су у том моменту паљене куће, да је у том моменту пуцано у људе, да је стока побијена и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако. Ви објашњавате начин на који сте изашли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под принудом? Али, бранилац пита, да ли сте и даље желели да идете или не, обзиром да када је била ситуација добра, желели сте у Тузлу? Он сада пита, да ли сте и даље у јуну желели или нисте желели, обзиром да сте принудно истерани?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Наша крајња намера је била да живимо у својим кућама, да радимо у својим кућама, то смо и потврдили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте желели ту да останете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Доласком 2000. и поновним животом и суживотом и тако даље. И ако смо требали да одемо, требали смо да одемо као људи, а не као стока, са имовином, не да оставимо материјалну и сву имовину и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте апсолутно исправно детектовали моје питање. Моје питање је сасвим прецизно. Овде се не ради о начину, овде се ради о жељи. Желели су да оду два месеца пре тога, спаковали се, кренули. Исто руководство их је вратило, молило, гарантовао им је Пеја и сада када се све то дешава, они, каже, да ли они желе или не желе и даље да оду? Сада када им се то све дешава?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам Вама одговорио на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада је рекао да су желели да остану у својим кућама.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам Вама рекао, па зашто смо се 2000. године вратили, зашто сада живимо. Ми смо имали, ми да смо хтели, ми би ушли у рат, у ратну опцију. Ми смо били лојални, хтели смо у својим кућама да живимо, хтели смо са нашим комшијама да живимо, мислили смо да ће тај фашизам и то проћи. Али,



када смо видели да смо под једним тоталним плаштом национализма, убистава, рањавања, у таквом једном окружењу, и нормално да нисмо прихватили да нам неко каже у седам те зовне ујутру и каже, пакуј се, данас идете сви из Козлука, морате напустити Козлук и тако даље. Не носимо имовину, остављамо, чак у тој журби, што нам је највећа мора и највећа брига и треба да се стидим и ја и сви, што остављамо старице које су поклане, што нам није времена остављено да унесемо једну старицу од осамдесет, деведесет година и тих седамнаест, осамнаест људи. То су услови, хоћемо да идемо. Није спорно то. Ко нас је натерао, како су нас натерали, како су пуцали по нама? Ко је пуцао? Нису Јапанци дошли, него територијална одбрана Зворника, под оружјем, капама и униформама., која има име и презиме команданта и први пут сам јуче понудио документ ко је то наредио, да је то била политика војног врха.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код овог документа, ми нисмо чули, одакле човеку тај документ? Сведок је дужан, ако нешто доказује, да се позове на извор, а Ви сте опет дужни да га питате, одакле то Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га, питала сам га.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да у свом куферу који чувам дубоко испод земље, поседујем огроман број докумената, јер очекујем правду и правичност у Босни и Херцеговини, да одговарају и Муслимани, и Хрвати, и Срби за своја злодела што су урадили. Данас се суди у Зворнику људима који су то урадили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одакле њему тај кофер?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не кофер, него документа у куферу, да не иструхне, то кријем да не иструхне.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одакле то њему, одакле њему та поверљива документа?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Из извора територијалне одбране, из извора војних, јер и међу тим људима постоје поштени и часни грађани српске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, да ли може рећи, не мора, ко му то и зашто баш њему, јел он истражни орган, полицајац да процесуира?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нећу Вам, не, не, не, не, ја верујем у правду, верујем у правичност, поштујем и овај суд и пред овим часним судом, осми или девети сат стојим са 220 притиском и 22 шећером.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је, председнице већа, данас да су имали они сазнање за ових четрдесет побијених Рома у Скочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, у Скочићу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А јуче је рекао, да управо због те околности, сазнања за тих четрдесет побијених, људи из Скочића желе да оду. Па, да ли и људи из Козлука су, ако су знали то, исто због тога, хтели да иду, као један од разлога или им је то било индиферентно, нису сматрали да њима у Козлуку прети опасност, било каква?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не желим да одговарам на ова питања, ово је изокретање и навођење мене на нешто, негде тамо, шта треба да причам. Моји су ставови јасни, своје сам ставове јавно рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Конкретно је питање.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И ко је наредио, и ко је извршио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када су чули?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Именом и презименом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За тих четрдесет, за тих четрдесет побијених Рома?  
Да ли су се они у Козлуку уплашили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су знали Козлучани за та убиства?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је да јесу данас.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не желим да одговорим на ово питање. Ја сам већ пет пута поновио. Ја нисам окривљени, ја сам сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта да ја кажем?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Човек се убоде на трн, па се уплаши.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сведок не жели да одговори на питање. Он је данас рекао да је дужан да говори истину, осим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим ако би се изложио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Осим онога, ако би, па нека каже, изложио би се, одбијам из тог и тог разлога.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не желим да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког разлога, да ли бисте се изложили некој срамоти, штети?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, него што сам већ пет пута одговорио на ово питање. Ја сам то рекао. На питање застрашивања људи, спавања по подрумима, не ноћења већ пет месеци у својој кући, убиства, рањавања, једну психозу. Ја сам о томе причао већ, о клању старице од осамдесет година и керови и џукеле како разносе њено тело. Па, узмите да је то Ваша мајка, значи о психози ја сам већ пет пута говорио, о једном злочиначком деловању тих јединица, у једном застрашујућем стању у којем су живели ти грађани.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли зна за место Пожарница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Место Пожарница?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пожарница?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја знам да постоји општина Тузла и да у оквиру Тузле постоји неколико насеља где живе грађани српске националности.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли зна, шта је било са тим грађанима, да ли је виђао те грађане за време док је био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то везано за Козлук питање?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Тузла је од Козлука сто километара, а ја сам у окружењу не знам шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог места Пожарница, да ли је било неких људи у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он видео, својим очима да кроз Козлук пролазе српске избеглице из других села, на тракторима, пешке, било како, да ли је он то видео?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. Видео сам само војне колоне, транспортере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, околo су ова села српска.  
СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Братате људе с кокардама, четнике.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите из неких удаљенијих села?  
СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Који пишају по народу, који разбијају флаше, врше нужду, то сам ја видео.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте видели избеглице српске?  
СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке друге, да нису ова села околна?  
СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, нисам то видео, кроз Козлук никада нико није прошао.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке колоне?  
СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јер Тузла је сто километара од Козлука и Пожарнице.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.  
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Можемо ли наставити?  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, паузу ћемо да направимо.

**Суд доноси**

## **Р Е Ш Е Њ Е**

**Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.**

**Суд доноси**

## **Р Е Ш Е Њ Е**

**Наставља се након одмора главни претрес у 12 часова и 15 минута.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.  
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја бих Вас замолио само за једно пола сата, из неодложних разлога мораћу да напустим претрес. Колега Шалић ће ме мењати.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас мења?  
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.  
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Могу наставити питање?  
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када завршите питања, тако сам схватила?  
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.  
АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја мењам Ђокића.

**Констатује се да у наставку претреса адвокат Мирослав Ђорђевић  
замењује адвоката Ђокић Драгана.**

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Поштована председнице, и адвокат Слободан Сташевић мења адвоката Илију Радуловића, заједничко је пуномоћје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СЛОБОДАН СТАШЕВИЋ: Хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио господина Бањановића да нам одговори на следеће питање: од уже и шире породице, фамилије, у Козлуку, кога је све имао, значи споменуо је мајку, да ли је имао породицу, супругу, децу, браћу, родбину, значи ову ширу родбину, ко је све живео у Козлуку са њим?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ко је живео?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашој кући?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, када су почела та дешавања у априлу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам живео са супругом, са сином, кћерком и ја. Моја мајка и моја два брата су живели у другим породичним кућама. Иначе, у Козлуку имам велики број фамилије, који су ту живели.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су и браћа имали своју децу, супруге?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу? Добро. Да ли су сви они, и он и браћа и породице, и његова породица, отишли 26. јуна?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. 26. је отишла моја мајка Хидајета и ја.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се сада извињавам, а супруга, деца?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имао сам једно дете, сина, Шевку, имам га и данас, хвала Богу и супруга, они су пре отишли. Они су били у судбини ових људи, две хиљаде који су напуштали Козлук, у протеклих седам-осам месеци.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, браћа?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Исто.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када то пре овог 26.јуна?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, из Козлука се излазило, не знам, већ је значи, јуни, мај, април, март, када је било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, када супруга и син одлазе?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када су биле линије отворене, када је се могло отићи, без барикада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када, мислим, који месец?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја мислим да је то било у марту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пре овога?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А, браћа?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Исто, без тих барикада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Без тих барикада? Да ли су, где су они отишли, у којем правцу, Тузла, Србија?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Отишли су за Аустрију, пошто је један део моје родбине радио у Аустрији, па су они отишли пре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу они за време рата?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Они су остали, тамо раде и дан, данас раде, имају визе, држављанства и то, јер ми је један део фамилије пре избијања овог рата у Босни, избијања рата у Југославији, радио у Аустрији.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте се Ви у мају и јуну чули телефоном са супругом, имали, да кажем, разговор са браћом и тако, који су у Бечу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имали смо неколико телефонских позива и разговора.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сведок не мора да одговара, знам да ће га суд упозорити, али мислим да су та питања већ била, али он је био спреман да одговара. Интересују нас ови догађаји у Бечу. Шта за, спомињао је да је за некакав новац оптужен, да је проневерио, узео новац, ми смо то схватили, јел, ја бих га молио ако може да нам тачно каже, зашто су га теретили тада у Аустрији, када је дошао, па каже, ухапшен је био, био је месец дана у притвору и шта се ту десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оно што нисте већ рекли, говорили сте и касарна и оружје, значи, ако има нешто што нисте рекли везано за хапшење у Аустрији?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Конкретно, он је споменуо новац, а ја сада питам, какав новац, о томе није говорио?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам говорио ни о каквој проневери, ни о каквој крађи, ово су инсинуиране лажи од адвоката. Значи, ја сам рекао да сам био два пута у Аустрији. Разлог мог одласка у Аустрију је моја фамилија, моја породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, приликом хапшења, тог притварања?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Дозволите да кажем, молим Вас, јер овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да не понављамо.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Шта ћу ја, овде се мистериозно помиње моје хапшење и тако даље. Значи, ја јесам говорио да, и у Бечу и у неколико места, да се породице требају повезати, да се то види где је и онда се ваљда десило, те неке, обијање касарни и они су ухапсили неколико људи. Међу тим људима био сам и ја ухапшен. Био је Амир Јакуповић, једна група грађана која су затворени под оптужбом да смо организовали и да смо обили те касарне и однели оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје, а не новац?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте. Оружје и тада се спомињало и новац, а у истрази, када је то било, онда је новац елиминисан, није везан за то, него је само стављено на терет да смо као неке касарне обили, да смо оружје и повреда тог неутралитета Аустрије. Ја сам имао јавно суђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И ја сам ослобођен једногласном пресудом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Заправо, нађени су ти који су обили те касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте Ви ослобођени?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Тако да ми нисмо ни знали, ни где је то, ни шта је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он, након тог суђења, добио боравишне папире у Аустрији?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Мени је нуђено да будем и држављанин Аустрије и имао сам службене визе. Ишао сам до сада најмање десет, петнаест пута у Аустрију, без икаквих.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, тада, после тог суђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте тражили тада, после тог суђења, неке дозволе, визе, радне, боравишне?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, ја сам имао намеру тада да се вратим у Босну и Херцеговину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босну? Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И тада сам и отишао, али сам једно извесно време, добио пасош и добио визу и био у Аустрији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте имали намеру да останете тамо?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је господин Бањановић имао проблема са властима у Тузли када се вратио или да ли је тамо био хапшен, ислеђиван?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо питали, колега.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо питали, изволите даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам именован за једног од директора и да сам имао неки проблем, не би био именован за директора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нити сам хапшен, нити сам позиван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо већ, не морате даље. Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, шта је, каже да су браћа живела у својим кућама и да су отишли раније. Шта је било са тим кућама, да ли је то неко чувао, како, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућу од Ваше браће?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Кућу од моје браће и од мене и од свих су после 26.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пре 26.?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Уређивала је моја мајка. То је једна велика кућа са више спратова, у којој је моја мајка живела до 26. ујутру, када су је војници избацили из куће, отели јој кључ и малтретирали је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање. Рекао је да је 1.600 Козлучана отишло 26., да је било око 4.500, да је нешто остало и рекао је за њихову судбину. Сада, ови који су одлазили, међу њима и његова браћа, супруга и тако даље и ови други за које каже, тврди да су плаћали скупо, по две-три хиљаде, којекаквим шверцерима и нечасним људима, давали новац, шта је било са њиховом имовином у Козлуку, то ме интересује?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Та имовина је остала у кућама и до 26. она није дирана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, да ли ту имовину неко чува, да ли пријављују њему у Месној заједници или било коме, да ли се води евиденција, да ли ти људи када долазе, јаве се, кажу, ја идем и тако даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нема потребе да се јављају. У Козлуку је била полицијска станица српска која је била дужна, обезбеђивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дирао неко те куће од тих људи, који су раније напуштали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неко је на пример увек, никада није комплетна породица ишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек је неко остајао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У мојој кући, на пример, су била два брата, снаја, деца, осморо, деветоро је било, моја је мајка остала у тој кући, а браћа су отишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Значи, неко је увек остајао, ако није остајао, куће су биле закључане, ту је било света и није се пљачкало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је малопре да је била и полиција ту. Да ли је полиција извршавала своје задатке, чувала ту имовину и тако даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Полиција је радила свој део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао је да нису диране куће.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Радила је свој део посла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Посебно питање, сведок је одговорио, када смо питали, опет смо се били враћали о тим вољним моментима, невољним и рекао је, жалио се на поступак тај код одласка, да нису рекли да се иде тако, да се не понесе и тако даље. Да ли би, да је поступак био другачији, да им је неко рекао имате дан-два, можете понети то или бићете пописани, да ли би онда прихватили и отишли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам на ово питање одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не желите да одговорите?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам о питању одласка, јасно рекао да смо приморани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, него пита бранилац.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Депортовани и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита бранилац, да Вам је нека друга могућност пружена, да ли бисте ишли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да је можда постојала могућност да одемо и у Тузлу, можда бисмо отишли, да је можда могућност постојала да одемо и у Загреб, можда би отишли, да је можда могућност постојала да лојално живимо, да нас нико не дира, можда би остали. Све су то варијанте, али, у овој ситуацији, када ти је неко рекао, пакуј се, идеш и уз оваку војну присилу и дешавања, ми нисмо другог избора имали. На крају, речено ми је, Јово Мијатовић ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ако не одете, бићете побијени. Па, шта смо друго имали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је то чуо?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Фадил Бањановић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Још неко осим њега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицијској станици, да ли је био још неко, Ви, Брано, Јово?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Крај прозора сам стајао када ми је он то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унутра сте били?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пришао ми је, јесте, крај прозора и рекао ми то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели тог дана Амира Јакуповића?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он ту негде?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, и он је ту био, Амир Јакуповић је исто био члан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био физички присутан ту?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда и он то чуо? Да ли Ви знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја мислим да он није био у полицијској, можда је био испред у дворишту, можда је ту био у Кризном штабу, јесте, али мислим да смо горе били ја, Јово је мени самом то рекао, рекао ми је као добронамерно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово Брано када је рекао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Брано је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту Амир, да ли се Ви сећате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не сећам се, мислим да није био. Био сам ја ту, био је Брано, био је Јово, било је неколико ових полицајаца и он је човек рекао, Бањановићу, дошло је време да морате ићи. Видиш шта се ово све дешава, доћи ће аутобуси, доћи ће камиони и да се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио сада, сведок је описао тај пут од Лознице и тако даље. Али ја бих молио да определи временски када они долазе у Руму, када долазе у Суботицу, када они стижу у Суботицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите датуме, колико дана?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ово је 26. Када су они стигли у Суботицу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја се не могу временски сетити. Знам да је депортација започела 26. после подне. Знам да смо тамо у Лозници се задржали пар сати, уз храну, сокове, уз интервенцију. Знам да смо можда негде кренули предвече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Лознице?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када они стижу у Суботицу, да ли је ноћ, пре поноћи, после поноћи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте прву ноћ спавали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У возу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У возу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Све у возу се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра, где сте били 27., да ли сте дошли до Шапца, до Руме, где?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прошли смо ми Шабац, Руму, ишли смо према Суботици. У Суботицу смо, на пример, дошли. И ту смо спавали у Суботици у возу, на овом слепом колосеку и ту смо били два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после још Палић неколико дана?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ту смо два дана били на слепом колосеку, тако да је у возу било путовање сигурно три до четири дана. И онда смо пребачени на Палић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су са њима путовали и представници Црвеног крста или било ко?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је полиција била с њима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када су дошли тамо у Суботицу, каже у тим вагонима су и тако. Са ким они разговарају, да ли долази официјално неко, било ко?



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки званични орган?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Народ је ту изашао на тај слепи колосек.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не народ, да ли неко долази официјално, да ли из Црвеног крста?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Из Црвеног крста неки су људи дошли и онда су дошли ти неки, не знам који су странци, телевизија је нека страна била и онда су почели ту да снимају, то да праве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви некада гледали те снимке?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имамо те снимке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имам и ти снимци су објављени ових дана на србијанским телевизијама, читав пут, воз, народ, страдања и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сада, да ли они тада већ знају да ће ићи негде у иностранство, на запад?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не. Ми смо били на слепом колосеку, чекали смо. Речено нам је да се ништа не зна, да они сада воде, где ће да нас, да се одморимо пар дана и онда су нас пребацили на Палић. У Палићу смо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто се онда спомињу уопште ти пасоши, тај број што је колега Петровић писао, зашто ово овде у Црвеном крсту у Лозници говоримо о некаквим пасошима и тако даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Зато што сам ја морао имати евиденцију код себе, отприлике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто о пасошима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није само пасош, ја сам тамо написао колико је камиона, колико приколица, колико аутобуса, колико жена и колико деце и колико домаћинстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конкретно питање, да ли сте у Лозници знали да идете у иностранство?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте још знали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. За нас је и Србија била иностранство.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто се не спомињу личне карте или било шта, зашто баш пасоши?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Откуд Ви знате да ја нисам и ту евиденцију водио. Ви сте само видели део те документације.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пуно тога не знам.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам можда имао евиденцију ко је имао и перику, што бих ја то Вама говорио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Хоћете господине. Имате Ви? Само тренутак.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја имам једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Само се представите.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Господин Фадил Бањановић је рекао да је Козлук био у окружењу, да је линија фронта била веома близу, да су пролазиле војне колоне, да власти у Зворнику нису држале контролу над ситуацијом због разноразних ексцеса који су се догађали. Данас је рекао да му је понуђена опција да оду у Тузлу

или да оду у Загреб, или, пак, да им је понуђена опција да буду сигурни у Козлуку, да би можда размислили и остали. Да ли, обзиром на ово што је малопре рекао, односно што је раније рекао, да ли је постојала реална ситуација да су они могли да буду безбедни, односно да им животи буду, да не буду животно угрожени, да су кренули према Тузли у оваквим околностима према Загребу, или, пак, да су остали у Козлуку, тј. да ли је најбезбеднија ситуација била у тим околностима да пређу у Србију?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неко када нема контролу, подноси оставку, или иде у болницу, или иде у лудницу. Значи, овде је постојала команда, постојала је војна формација, постојале су цивилне структуре власти, постојала је полиција, постојало је, све је функционисало и сви су лепо примали плате и имају спискови што су примали плате. Значи, јел ко могао да функционише, то је његов проблем. Нама се дешавало ово што се дешавало.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, моје питање је било конкретно, обзиром на реалну ситуацију, коју је сам објаснио, да ли је опција одласка у Србију била најбезбеднија у тим условима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За нас је најбезбеднија опција била, пошто нам је оружје ловачко одузето, пошто нисмо били наоружани, пошто нисмо били прикључени српској територијалној одбрани, ни муслиманској територијалној одбрани, како је Ви поједини називате, а ја називам Армија Босне и Херцеговине, ми смо били лојално становништво, била је логична ситуација да нас нико не дира, да не пуца, да нас не пљачка, да нам куће не пали, да нам не одводи жене, девојке и тако даље. То је најлогичнија ситуација била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто се то није дешавало, пљачкали су, нападали, шта је за Вас било безбедно у том тренутку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Било је безбедно да свако ради свој део посла да нас заштити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас заштити?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте очекивали да Вас заштити?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми смо очекивали да ураде што треба да раде, а не да нас убијају и пљачкају и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још питања?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја немам других питања, само сведок није одговорио директно на питање, али он има на то право. Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не може се сведоку предочити једна, две или три варијанте и тражити да он одабере од тих које су му понуђене, него да сведок сведочи о ономе што зна и оно шта је доживео. И да сада он процењује, да ли је најбезбедније она варијанта коју му је оптужени понудио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био тамо. Он може да каже, како се осећао безбедно, у којој ситуацији, а у којој не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Он је рекао, најбезбедније се осећао код своје куће.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да не идем нигде, да будем у својој авлији, у својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под условом да га нико не дира.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је одговорио.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пошто се пале куће, убијају, силују, страда, шта смо друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете господине Грујићу?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он лично имао жељу, он лично, да ли је имао жељу да се споји са својим фамилијама, са својим сином, са супругом, са својом браћом, да ли је он лично имао жељу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тада?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Моја је жеља била да будем у отацбинском рату, да будем на страни одбране Босне и Херцеговине и да браним од агресора. То је моја жеља била.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта га је спречило у томе да то не учини?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Спречиле барикаде, изолација, ето то ме спречило.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Суживот Срба и Муслимана је био могућ, да није било паравојних јединица и да вас није било са стране.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, да видимо, да није било барикада и изолације, да ли би он учествовао у томе? Хвала, хвала, господине Бањановићу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Суживот грађана српске и бошњачке националности је био могућ, ми смо то данас доказали, 2000. и 2005. заједно живимо, а ви који сте са стране дошли, упали, агресију извршили на Босну и Херцеговину, то је био велики проблем. Треба ли да бројим овде, Аркане, Шешеље, Марке Павловиће и тако даље, Жуће, «Осе».

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, али молим Вас да сведок, ја никада нисам јео питу са мајором Пејом, не знам ни како изгледа. Ја нисам јео питу, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сконцентришимо се на предмет. Мало ми је ово сада контрадикторно. Сада кажете жеља је била да будете у армији, говорили сте јуче да живите мирно у свом месту. Шта Вам је била жеља?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, ја сам јасно и гласно рекао, да смо предали ловачко наоружање, да смо потписали лојалност, да смо организовали митинге и суживот и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је била жеља да живите мирно у месту или да идете у борбу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим Вас, ја да сам хтео да ратујем, ја сам могао у шуму да побегнем, као што су и други отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, сада рекосте, хтео сам да?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, видите, када господин провоцира, он није јео са Арканом, није са овим, а штити Марка Павловића. Не зна да су Шешељеви били Арканови, то не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зна, добро, добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И да су домаћи Срби уведени у ово, јер суживот са Србима домаћим је могућ и ми данас живимо, данас живимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, добро, добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Са тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете господине Грујићу да изађете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кратко питање, а у вези Скочића. Сведок је објашњавао, па је рекао да су неке породице из неких других села остале у Козлуку и после оног досељавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно када их је било дванаестак хиљада?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је нека породица из Скочића остала, па и била тада 26.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно од априла још?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не априла, него на дан?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Скочићке породице су се вратиле у Скочић, шепачке породице вратиле у Шепак, калудранске, вратили су се ти људи. Један број људи је остајао у Козлуку из тих безбедоносних разлога, јер је било више људи. Шта је то безбедност, па тамо се хиљаду људи нађе и нормално да су безбеднији. Значи, било је људи из Скочића, а тих две стотине, стодеведесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су тамо преостали.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Је живело и они су се концентрисали у подруме, у шупе, на једном месту из тих безбедоносних разлога и живели су пар месеци, када су се десила ова убиства Рома, паљења, онда и њима није било безбедно, јер су били у тоталној мањини.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао неко од представника Скочића ко их је представљао, као што је он представљао, некога?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, није, није, они су били људи у мањини и они су, једноставно, то су биле и фамилије везане за наш део.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел можете да нам кажете некога из Скочића ко би био спреман да дође и да каже, јесу ли се они добровољно иселили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је сада у Скочићу ситуација?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То нека раде институције правосуђа, државе, овде имате Фадила Бањановића, обичног сељака, човека који има породицу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, Ви сте одборник.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, ја нисам одборник, ја нисам одборник, у Скупштини општине Зворник постоје институције, у Републици Српској постоје и тако даље. Тамо у Скочићу данас живе, Скочић је већинско место у којем живе грађани српске националности, у Скочићу данас живе део Рома, у Скочићу данас живи део Бошњака. Истина да је то мањи део, али живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има од тих 185 који су отишли да се неко вратио?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Има, има и јуче је било двадесетак тих људи овде у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су били?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И људи живе. Али злочин над грађанима Скочића се десио, убиства су се десила и то је сада ствар институција.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само једно питање, наставно на питање заступника Јавног тужиоца. Ти људи који су долазили повремено у Козлук, избеглице одавде, оданде, ја не видим на списку ономе што имамо овде, јер то су све углавном људи Козлучани, који су предавали оружје, где су они, ако су имали оружје предавали, где је њихова евиденција за њихово оружје била, ти који су долазили? Да ли му је познато, да ли су они негде, јер не видимо нигде у списку да они предају оружје?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То можете наћи у МУП-у Републике Српске у полицијској станици у Зворнику, можете наћи код свог клијента, команданта територијалне одбране.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немамо ми ту евиденцију, господине Бањановићу, то Ви имате.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Мене можете питати, мени је легално одузето три наоружања ловачка. И дан данас нису враћена и имам потпис ко ми је одузео и ко је наредио и покренули смо тужбу, јер верујемо у правосуђе и доказаће се то. И то је имовина, а зна се и ко је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, наставно у погледу ових тужби, да ли су Козлучани против било кога поднели тужбе, против Републике Српске, Државе за?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да, да, за тракторе, комбајне, покретну и непокретну имовину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За материјалну штету?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На основу чега?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: На основу потврда које смо добили од оних људи, институција, који су обили банке, однели оружје, «Витинку» и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да устанете? Како наочаре?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате то стакло, ја не видим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема. Ја сам био код лекара, управо сам хтео да Вам дам овај налаз који сам добио. Лево око ми је много оштећено, тако да не могу ту диоптрију никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ако Вам је нека утеха, ја јуче поломих моје исто, сада скиљим, не видим, у жару ове борбе, сломих наочаре. Ако Ви имате питања, па ћемо после да видимо. Изволите. Значи, конкретна питања и држите се да не буде нешто да се понављамо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немојте баш мени сада ускраћивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нећу али да не понављамо. Морамо, видите, време је истекло.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, знам, ја сам имао много питања за господина Бањановића, али, међутим, од неких ћу одустати, зато што су питали браниоци, питали сте Ви и тако даље и тако даље и замолио бих да на ова питања врло кратко одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто, како важи за њега, важи и за Вас, значи да се не понављамо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Бањановићу, када сте основали Кризни штаб, који датум тачно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам тачно датум, али Кризни штаб је формиран за подручје Месне заједнице у којој су били и грађани српске, бошњачке, ромске и сви заједно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам гледао списак Вашег Кризног штаба, нема тамо ни једног имена Србина на том списку, мислим да има и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, код хашких истражитеља, онај Кризни штаб од девет Бошњака?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Крили смо то од Вас те Србе, јер би били подложни Вашим тортурама.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Овако, ја ћу мало прескакати, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Вашој првој изјави хашким истражитељима рекао си да је Пејић на подручју Зворника боравио кратко и да се враћао с времена на време. Да ли је то тачно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не знам кретање господина Пејића. Знам да је једно време се представљао као главни командант и знам да је рекао да одлази, а да ће га мењати Жућо. То је оно што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било почетком маја?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Знам да се у једном интервалу однекле је дошао, зауставио се у Козлуку, у центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли. Да ли имате питање неко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао је да је повремено долазио, да је био кратко и повремено је долазио?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја нисам потпарол био код команданта Пејића, то Ви треба да знате.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То сте Ви изјавили код хашких истражитеља у првој Вашој изјави. Даље, до када је била мултиетничка полиција у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: До разоружања. Не знам када је било то, али је дошао господин Пажин, командант територијалне одбране, екипе и онда су разоружале тај део, осамнаест, деветнаест момака и остала је само српска полиција у Козлуку, која је служила свим људима, свим грађанима.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Извињавам се, имам малу алергију. Сећаш се да је био заказан онај митинг пред џамијом?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко је заказао тај митинг, да ли се сећате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми смо у циљу бежања од рата, имали неколико разговора и урадили смо један летак у којем смо позвали сво грађанство шире регије да дође на тај један разговор, на тај један митинг, да би се једноставно верски и сви вратили, значи, ми смо то организовали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Моје питање је у другом правцу. Ко је позвао господина нашег владику Качавенду и ко је позвао господина Лугавића, где сте се састали са њима, јесте ли се састали са њима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Месна заједница Козлук је позвала митинг и позвала је све верске и политичке и добре и лоше људе да ову ситуацију превазиђемо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јеси се ти састао са њима код Пеје у Каракају када су они дошли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам их дочекао у Козлуку прво, господина Лугавића, Качавенду, господина Вас и Ваше сараднике, било их је доста, да не спомињем и онда када се нисмо могли ништа, заправо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објашњавали, онда сте ишли тамо у Каракај?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Онда је био предлог да се иде том, речено је да идемо команданту, он је главни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И онда смо ишли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Доћи ћемо после на то, извињавам се.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Добро, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Због чега нико из општине није био позван на тај састанак, јер сам и ја касније сазнао за тај састанак, уопште нисам знао да се одржава?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: На том састанку сте Ви били са својим сарадницима.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био сам, али сам касно дошао, значи касно сам сазнао.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да ли сте касно или не, били сте на састанку, да ли Вам је секретарица дала позив, али сте били, Ви и Ваших више сарадника је било, из полиције, из територијалне одбране, из народне одбране и тако даље, неколико вас.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећа да је једнога од Муслимана заболело ту на састанку и ко га је одвезао у болницу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да. Пошто су били изузетно тешки моменти, позлило је једном човеку и нико није смео да одвезе, Ви сте онда узели тог човека у ауто и одвезли га у болницу. И после сте тог човека вратили у Козлук. То је тачно.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам тог човека, вратио сам другу двојицу, који су га пратили, тројицу. А он је отишао за Лозницу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неке сте људе вратили.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли знате, ко је тај човек?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А знате ли, кога сам вратио?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, имају ти људи у Козлуку, али је истинит догађај.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можете ли нам доставити имена тих људи која су ишла у пратњи тог човека?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ваш адвокат ће то урадити.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја питам Вас, можете ли Ви?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, Ваш адвокат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када дође адвокат код мене или неко од породице, ми ћемо помоћи, али да ја идем ходати по Козлуку, нећу, неко нека дође, потражићемо те људе, јер је тај догађај се десио. Позлило је, нико није смео проћи, Ви сте одвезли и вратили сте неке људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је причао господин Грујић на митингу? На том митингу код цамије, великом, да ли је причао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја мислим да је био на митингу, али да није причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јер су се обратили, пардон, верски поглавари су се обратили, хоце и попови, они су причали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Под тачком 31. у Вашем другом исказу код хашких истражитеља, рекли сте овако: након нашег обраћања, значи мога и осталих обраћања народу, разговарали сте са мном и замолио ме да ти омогући састанак са човеком који заправо влада. Питање, како си могао са мном разговарати, када сам ја био у Зворнику, са човеком у болници, када се нисам био ни вратио, а збор је већ био завршен. Ја сам улазио у Козлук, када су званичници излазили из Козлука, према томе, ниси могао са мном, господине Бањановићу тада разговарати.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Закључак тог збора, закључак тог збора, тог састанка је да ми ништа не можемо решити, него да се иде том неком главном команданту који је у Каракају био, који сте Ви и Ваши сарадници који су Вас тада мењали, рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био веза између Вас и тог главног? Како сте дошли до њега?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Представници цивилне власти општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то? Да ли је то господин Грујић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Било их је десетак. Господин Грујић и његови сарадници који су са њим дошли, из полиције, из територијалне одбране и тако даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Бањановићу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, ниси могао са мном разговарати тада, јер сам ја био тада у болници и враћао се. Друга ствар, да ли си случајно, ја мислим да си ипак случајно, време је прошло, да си заборавио време догађаја, због чега си помешао мој долазак 21., после пуцања навече, значи, 20. навече је било пуцања. Мене је господин Пејо звао, молим те отиђи доле, звао је брат Фадил, има доле неких проблема, види шта је и помози им тамо. Случајно је био код њега господин Мијатовић и ја сам њему рекао, господине председниче, Скупштине, јер сам ја био председник Извршног одбора или Владе, хоћемо ли отићи, хоћемо. Јесмо ли дошли код тебе, господине Бањановићу и сми смо дошли у станицу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте полако, сада Ви мало се суочавате, мало питате. Да ли је ово питање, 21. да ли је дошао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада ћу му поставити, сада ћу поставити питање. Ми смо дошли у станицу полиције. Ко Вас је онда позвао да дођете код нас, 21., после пуцања навече, значи, пуцање је било 20. навече?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Прво ја Вас молим да пред овим судом, ја знам шта причам истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви одговорите на питање.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја само молим да кажем, када сте Ви довели ове људе из Зворника, да смо ми заједно сви отишли том неком извесном команданту у Каракај, да су тада били верски поглавари, да сте и Ви тада били, треба ли да бројим. Па, Ви знате своје сараднике.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бројите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Мухамед, доктор Јелкић Мухамед, ефендија Лугавић, поп Качавенда, Ви, ја и још неколико људи које не желим овде из процедуре да спомињем. Чак сте ме ставили у полицијско ауто, чак сте ме ставили у полицијско ауто и одвели ме тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у станицу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Код тог неког команданта који је главни, јер ми ништа не можемо овде решити, идемо тамо. Нити сам ја дао идеју, нити сам ја дао возило, нити сам ја знао где, ко је тај командант. Тада смо први пут видели тог неког Пејића и да је он тај командант. Тада сам видео стварно да је командант, јер господин Грујић и ови се тог момента ништа нису питали. Ја не знам хоће ли то некеме годити или неће, али то је тако било.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Бањановићу, то ћемо доказати, али ја нисам сигуран и сигурно нисам био тада са Вама горе, јер сам се ја враћао у Козлук када сте Ви изашли и отишли према Пејићу.



СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ви сте били у ходнику код господина Пејића и нисте смели да уђете у канцеларију, Ви и вас десет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да јесте, али да је то било други пут, неком другом приликом?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато Вам ја објашњавам, питам Вас, који је полицајац Вас зовнуо у станицу полиције, сећате ли се имена и презимена?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: 26. ујутру ме је позвао мој човек из Кризног штаба је дошао по мене да каже, Брацика, зову те хитно у полицијску станицу, дошли су неки људи из општине. Отишао сам 26. у полицијску станицу, затекао сам Брану Грујића и Јову Мијатовића и ту сам причу шести пут рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно то, господине Грујићу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Никакав разговор с Пејићем нисам имао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно, јер погледајте у ранијим његовим изјавама Хашком трибуналу рекао је да је дошао полицајац код њега, да га је зовнуо полицајац и да је дошао тамо и да је затекао народ, према томе, никакав човек из Кризног штаба.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не полицајац, него из Кризног штаба, како ће полицајац знати где ја спавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за 26. јесте ли били у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам био ту, схватате људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте рекли, за сат времена морате да напустите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. ја питам?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Због тога хоћу да објасним сада. Значи, не слаже се, није га позвао човек из Кризног штаба, него га је позвао полицајац, када сам ја доле био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, значи 26. нисте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 26. ја доле нисам био и ја ћу то доказати и мојим дневником кога ћете вероватно добити, од куће, донећу, фотокопију и тако даље. И уосталом, има људи који су доле присуствовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је било тог 21.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Који ће посведочити, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било 21.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 21. на позив Пејић, ја сам рекао малопре, Пејо је звао да одемо доле у Козлук да видимо шта се дешава. Ја сам дошао доле у станицу полиције. Послали су полицајца по њега. Полицајац је њега довео, дошао са њим заједно, разумете и ту су обавили разговор. Шта је било, пуцало се, читаву ноћ нико није спавао и тако даље, по кућама, по крововима и народ се преплашио и тако даље. И онда Вас је господин питао, да ли Ви можете нама гарантовати безбедност. Ја сам рекао, Фадиле, извини молим те ја ти не могу гарантовати безбедност, ја нисам командант војски, нити полицији, председник Привремене владе, цивилно лице, разумете.. Има горе човек који може гарантовати, пођи са нама, да се увериш. И он је прихватио, пошао је са нама у Каракај. Дошли смо код Пеје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, како кажете, има човек, а он зна Пеју већ два месеца?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, нормално да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, има човек?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зна он ко је, зна он ко је.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Пејић 26. и 25. није никако био на подручју Зворника, командант Жућо је био и Марко Павловић.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Долазимо у Каракај. У Каракају Јово Мијатовић неће да изађе из кола, јер га је Пејо тукао пре тога и неће са њим да говори. Излазимо ја и господин Бањановић. Долазимо код Пеје у канцеларију. Пејо каже, усталом ја чим сам дошао, ја знам да пред њим морам стати мирно. Ја сам стао мирно, он је то добро видео и Пејо је рекао, господине председниче, не требате Ви, остаћу ја сам са Фадиллом. И ја сам онда изашао и отишао у Зворник, а они су остали сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је по Вама 21.06.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 21., а никако 26., јер ја 26. доле нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још ћемо то једном да Вас суочимо на те околности. Имате ли још неко конкретно питање за сведока?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да не, како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово код Скочића мислим да је мало расчишћено то, мада око одласка Скочића то ми никако није јасно. Добро, он је сам рекао да ја то нисам наредио и тако даље, да су Скочић они позвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате нешто о Скочићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, чуо сам од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте чули?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јуче сам чуо да је он рекао да је Козлук он лично позвао и да је ставио ултиматум доле људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте Ви помињали у Вашем исказу, да сте донели одлуку да се одобри Фадилу да они могу да иду, на кога сте мислили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На Козлук, на Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, прошао тај 26. и Ви сте чули да су они отишли? Јесте чули да је отишао и Скочић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После сам чуо, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули? Колега, видите како је ово све широко. Ако сада не поставимо, када ћемо то да радимо, када ћемо расчистити, можда за годину дана. Ово нисмо за Скочић. Сада користим прилику да га питам за то. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, рекли смо јуче да је господин рекао да је ишао у Скочић, али је рекао да је ишао у Скочић чини ми се 20. и 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, које је за њега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање за њега, зар није могуће после састанка са Пејом, када му је Пејо одобрио да може изаћи, да није онда сутрадан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, није он то ни тврдио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је он сутрадан лепо отишао у Скочић и договорио са њима да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам схватила питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, после састанка са Пејом, он је ишао у Скочић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша тврдња. Питање за њега, он то тврди да није тачно. Он тврди да Пеја у то време уопште није био ту, значи, Ви га питајте да ли је био или како већ.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви имате своје тврдње, а он своје, али, Ви га питајте сада.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питам га лепо, да ли је после разговора са Пејом, да си после ишао у Скочић да обавестиш Скочић да треба да идете?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Да ли се сећате једне посете Козлуку, када сам ја и Пеја заједно дошли и када смо седели на улици и када смо појели врућу питу, на столици смо овако јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту питу смо појели јуче.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја нисам хтео да једем, када си ти сам лепо рекао, не бој се, господине Грујићу, ево и ја ћу узети, па си узео сам прво и поделили питу, па сам и ја после узео парче за тобом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је, јели сте питу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Шта је то, господине Грујићу, Вама спорно? Ви сте наш били председник, председник у униформи, са пушком, који је дошао међу народ.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Осетио сам да то оспоравате овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, баш је поменуо питу, нисмо га ни питали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хвала лепо, нисам га добро чуо.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Козлучани су гостопримљиви људи, зашто, ми смо јуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање само, па ћемо после.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На првој страни, у првој реченици је рекао, господине Бањановићу, кажеш, били смо шест месеци у том обручу. Ако знамо да је рат почео, 09., 10., ако знамо да сте изашли 26., онда, то је значи, два и по месеца, није шест месеци? Због чега, зашто се увеличавају ти месеци?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били у обручу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ваљда та страхота и та психоза се могу подићи на године, било је мање, у праву сте, можда сам неопрезно рекао, али били смо у тоталној изолацији, Ви сте сведоци тога.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На питање Тужиоца у Сарајеву, они људи што су отишли, кришом отишли из Козлука, јесу ли кришом отишли из Козлука, значи ови људи што су дошли пре Вашег исељења, јесу ли кришом отишли, ти си одговорио овако: јесу и потплаћивали су Србе хиљаду и по до две марака.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да одлазак из Козлука је био у неколико етапа. Када су отворене линије биле и према Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, све смо објаснили, за те марке и све.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И када су биле блокаде, за паре, било је и препливавања Дрине и тако даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Је ли се могло изаћи са пропусницом станице полиције из Козлука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У то доба, пре изласка?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Врло је мало тих пропусница давано. Мислим да је организована била пљачка тих људи, да је то сценарио био нечији да се од тих људи покупе паре и тако даље, чији, не знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Моје питање је, јел се могло изаћи са пропусницом полиције из Козлука?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неки људи, рекао сам, не сви. Они који су били богатији, нису могли, само су могли платити.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јеси ти могао како помоћи тим људима да они добију пропусницу у станици полиције, да ли си им помагао да добију пропуснице као председник Месне заједнице, као руководиоца њихов, јеси ли ишао у станицу полиције да узмеш неку пропусницу и даднеш некоме да изађе?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, нема потребе за тим.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како су твоја браћа и остали изашли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Изашли су када је било дозвољено, а за друге сам платио, платио сам људима из Лознице. Хоћете да кажем и имена људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не требате. Колико је људи укупно изашло пре Вашег изласка из Козлука, отприлике, сећате ли се?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Козлук је било транзитно место и људи су долазили са других села.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Грађана Козлука колико је изашло у стране земље пре него што сте Ви кренули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, хиљаду, хиљаду и по.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Сигурно око две хиљаде људи, али не у стране земље, људи су ишли по читавој Босни и Херцеговини, људи су ишли у Србију, око две хиљаде је изашло, око четири и по хиљаде становника је било, око две хиљаде је било у конвоју, две и по хиљаде људи је отишло у више наврата. Први наврат је када је све било отворено, куда је ко отишао, откуд знам. Други је био када су биле барикаде, уз пропуснице о којима говорите, које су биле и уз плаћања која су била организовано пљачкање народа.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јеси ти као председник Месне заједнице подржавао излазак људи, да људи изађу?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам подржавао слободу кретања, сву, као и данас.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим те лепо, господине Бањановићу, овде си на страни шест.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Где год ко хоће ићи, нека иде, Ко је хтео да иде да се бори, нека иде.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде кажеш лепо, рекао си овако: па, да Вам кажем, ја сам поручио свим људима да у наредних пет, шест месеци ко може иде на овај начин о којима сам причао и они који су имали пара, они су отишли. Значи, ти си господине Бањановићу, поручио људима, ко год има пара, извлачи се, излази?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не. Ја сам рекао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде пише, ја читам ово што пише.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао и сада ћу то поновити. Ко год може на било који начин да оде, нека иде. Не могу ја да будем талац нечије судбине. Ко хоће да иде да се бори, нека иде у шуму, нека се бори. Ко хоће да иде у Америку, нека иде у Америку. Ко хоће, то сам ја поручивао, јер људи су од мене неке

гаранције тражили, безбедоносне и друге. Ја то нисам могао дати. Слобода кретања, идите куда год ко хоће. И овај конвој који сам повео, био је, откуд ја знам, јел смо могли изгинути, нисмо могли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На првој страни си рекао овако, каже, организовани излазак није се могао замислити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то на истој страни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да видим које је ово саслушање, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, питање је овако, како је то замислио да организовани излазак се није могао замислити, због чега се није могао замислити?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, није зато што су успостављене биле барикаде око места. Ви сте свесни били из правца Зворника, Тршић, Табанци, Челопек, доле, Скочић, Угљари, Рићи, Малешићи да су све биле барикаде око Козлука, Одлазак на пијаци, било где, било је немогуће. Одлазак било какав према Тузли је немогућ био. Одлазак у Лозницу је немогућ био због тих барикада које су поставиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле барикаде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рат је тамо био, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рат је био и свако је село поставило барикаде на улазу у своје село, да не би ушла нека паравојска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле барикаде њихове, бошњачке?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И они су имали барикаде, ја мислим, господине, сећате ли се да ли су једно време Ваше барикаде запречиле пролазак возила кроз Козлук, па је читав саобраћај ишао доле поред Дрине, сеоским путевима, да ли се сећате тога времена?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Добро, Ви можете тврдити шта хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тога некада?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја јавно овде кажем да смо уредно предали оружје, да ни у каквим војним формацијама, да смо само имали ратну ту резервну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо овде документ, средином априла сте предали оружје?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после сте, од кога су биле сачињене барикаде?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Од српске територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тачно то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја ћу довести људе који су својим возилима одлазили сеоским путевима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после предаје оружја, да ли је тачно да су биле српске барикаде или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И наше и њихове.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, нису биле, откуд наше барикаде, немамо оружја, немамо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, заједно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заједно, не, не, растављене можда сто, двеста метара једна од друге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су предали оружје?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После не сећам се како је било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Добро. Имате још питања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, како да немам.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ми никакве барикаде нисмо имали. Имали смо регуларну полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу биле неке барикаде у Зворнику без оружја, да ли постоји то тако?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нема, барикаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, тешко.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Барикаде су са тенковима, топовима, храстовима, оружјем и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да питам, не знам, можда има тако нешто.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Моје питање је, јесте ли Ви икада желели организовано изаћи из зона које су биле ратом захваћене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ питано.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То сам одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље. Морате мало јаче, слабије ћемо да чујемо транскрипт. Мало гласније.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не морате ово да чујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо да куцамо све што је на микрофон стигло.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја видим да су нека моја питања прескочена, ја ћу поставити питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јел тачно да Вам је на овом састанку који је био горе код Пеје, Пеја рекао да никада нећете изаћи према Тузли и да једино можете изаћи према Србији?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Тачно, то је тачно. И тај је састанак био после тог митинга и то је рекао у присуству Качавенде, Мухамеда ефендије Лугавића и доктора Јелкића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте већ рекли. Идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На истој страни је овде речено овако: да сам ја био председник Кризног штаба и да се око мене окупила нека елита. Шта сматра под том елитом, јесу то били неки добри људи или су били лоши људи? Како си их окарактерисао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја знам да је Брано Грујић био председник српске општине, председник Владе и да је имао петнаест до двадесет високо ранжираних српских политичара који су одлучивали, били шефови и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та елита на коју мисли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То сви знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И по линији полиције, територијалне одбране и тако даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље си рекао, да је неко крижао тамо те спискове и тако даље. Да ли се сећате имена тог човека, знате ли ко је тај ко је крижао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Како да не знам, како да не знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Што нам не кажете овде?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Како да не знам, господине Грујићу, хоћете да кажем? Хајте Ви прво реците. Хоћете да ја кажем?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците, слободно.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Сваки Муслиман је био истеран с посла, плату није примио, а спискове у општини крижао је Стево Радић и на сваком се списку потписивао. То сте Ви требали да кажете.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А да ли Ви знате, наћи ћете Ви тамо у оном нашем Билтену, да је у Козлуку када је постављено ново руководство, да је постављен један Муслиман за члана Управног одбора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чегга?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У «Витинки».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Витинки»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У фабрици «Витинке» је постављен један Муслиман за члана Управног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате то? Ова фабрика киселе воде у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Господин Радић је био секретар код господина Грујића и он то треба да зна. И знам да су сви Муслимани добили отказ и то сва јавност зна, и Срби то знају и чуди ме да господин Грујић то јавно не каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека жена у Управном одбору из Козлука?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Откуд баш једну жену, што сто радника истераше, што сто радника добише отказ, само зато што су Муслимани.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тада су престали радити сви, и Срби и Муслимани, ако већ.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, «Витинка» је радила, «Витинка» је радила, господине Грујићу читаво време.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли се сећаш имена дежурног полицајца у станици полиције, ко је био дежурни у станици полиције?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тај дан када ти кажеш да је био, 26.?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знаш? Како се не сећаш, када си ти сваки дан са тим људима доле живео и радио и требао би се сетити?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У полицији Козлук која је била мултиетничка, у којој су сви живели, радили, ја сам улазио, одлазио и тако даље. Али, када су истерани Муслимани, само је била српска полиција, ја сам само дошао по привођењу и по налогу. Нисам добровољно улазио, јер то није моја полиција.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Али, тај дан?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не сећам се, господине Грујићу, не сећам се.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, хвала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја се Вас сећам и господина Мијатовића.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико је сати било отприлике када је вођен тај разговор?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: У јутарњим сатима, могуће око осам сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли те ноћи, 25. на 26., да ли је било неких борби, пуцања?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не. Пре на неколико дана су биле, можда око 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она ноћ о којој причате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, али уопште почело је, страشان је тај темпо застрашивања био, негде се пуцало. Можда у Србији, на Гучеву, није битно, али битно је да се пуцало, тај степен застрашивања је био страшно подигнут пред ту

депортацију. Мислим да је то све било планско, организовано од стране војних структура.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На страни 4, на питање Тужиоца у Сарајеву, да ли Вам је речено ту где вас возе, рекао ти, нико то није знао, а на саслушању пред Хашким истражитељима рекао си да сам ти ја рекао да идете према Србији? Шта је од овога тачно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ово је тачно да си ми ти рекао да морамо изаћи, да морамо изаћи и да ћемо ићи у правцу Србије. То си ми ти рекао. На упит мој, чим, како, аутобуси, камиони, ти си рекао, биће то послато. И тачно је било послато.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Бањановићу, ако си већ потврдио да су изашле две трећине народа, на неки начин, није битно, за паре или не, зар није нормално да и та друга, како је ти називаш, сиротиња, жели да изађе и да спаси своју главу, пошто си већ описао како је било стање, лоше, да се није знало ко пије, ко плаћа, да се није знало ко командује и тако даље, зар није било нормално да и та трећа трећина тражи и жели да изађе? Жалосно је што то мора тако да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо га већ питали.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам то већ одговорио, да, добровољно, све у реду, али под притиском, пуцања, паљења, малтретирања, то већ није, то је депортација.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако су две трећине отишле, зар треба принуда једној тој трећини да иде?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Али, то се десило, господине Грујићу. Нама са пушкама 26. ујутру, људи су као овце, 26.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Десило се то, да је њему господин Пејо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас смо слушали како он описује догађај.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Десило се то да је он договорио са господијом Пејом да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мене не слушате.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушам Вас. Десило се то, да је господин Бањановић знао када треба да иде, да је обавестио органе горе, штаб ТО и полицију да треба тога и тога дана да иду, да му обезбеде транспорт и тако даље, да обезбеде сигурност и тако даље, то се десило, председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја друго питам. Да ли Ви знате, како се то десило?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Десило се тако, што је он договорио све то, када ће ови поћи, куда ће ићи и тако даље.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам онда обезбедио и тенкове, и транспортере и тридесет, Ви нисте, Ви нисте, али јесте територијална одбрана, јесте војска, јесте неко, неко јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте донели одлуку на Влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Донели смо одлуку 22., не одлуку, него, једноставно смо одобрили да иду, јер 21. је нас Пејо обавестио да је договорио са Фадилем да иду и да ми ступимо са њима у контакт, да им омогућимо да мирно изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Вас ја сада питам, други пут, јесте ли Ви слушали када је он објашњавао, читали сте исказе сведока који ће доћи, како је то изгледало 26.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, ја нисам био 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, да ли сте слушали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушао јесам.



ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте чули тада како је то изгледало? Да ли Вам је неко испричао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам слушао, све што сам слушао прочитао сам овде сам чуо од сведока, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете на то, како је он то, испада, милом или како то изгледа, пуцање, војска, транспортери?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Изгледа исто онако, као што је ишао и Скочић, тако су исто ишли и они, само што им сада ово треба у политичке сврхе, што треба господи из Босне и Херцеговине да потврде ову тужбу против Србије, разумете неким чињеницама, па су господина Бањановића послали да он то овамо спроведе и тако даље, да би лакше прошли на суду против Србије, да се докаже да је извршена агресија на Босну и Херцеговину. Буквално тако и ово је све лепо монтирано, господин Бањановић да мења датуме, да би лепо уклопио. Значи, уместо 21. што је био са нама и договарао, он је то преклопио да је то 26., што није уопште тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, имам, како да немам. Ево видите овај део овде. Господин тврди да је у Козлуку било 1.200 домаћинстава, излази из Козлука 472. То је мање од половине. У тих 472 породице има 1.649 грађана. Има списак на коме каже, у ове 472 породице, на 110 места је само по један члан, значи, овде је било комплетних 360 породица, а остао је био по један члан да чува породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо малопре објашњавали, колико их је раније изашло.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, да није ово убедљиво, доказ да је Козлук већ био малтене сав изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, Ваш брањеник сам износи одбрану, ја то не морам да тражим од њега. Питање, ако имате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је доказ и доказ је, кажем, ово, сам је рекао да је поставио услов тамо доле тим људима у Козлуку да ако неће ићи Скочић, да и они неће ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ће они ићи тамо, ако иде и Скочић.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На једном месту, наћи ћете тамо, где каже овако, када је рањен онај господин Галиб, мени је жао што се то десило, када је рекао овом господину Студеном, официру, господине Студени, нисмо се тако договорили. Значи, са ким си се ти договарао и како си се договарао? То је моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте рекли, господине Студени, нисмо се тако договарали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја бих стварно замолио да ми се не ставља нешто у уста што нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли, господине Студени, нисмо се тако договорили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, 21. никаквог састанка нисам имао са Пејићем, ја не спорим да је неки Пејић или неки Аркан или неко Брану назвао, ја то не спорим, ја то не знам и не тврдим. Али, Фадил Бањановић се ни са ким није састајао и ни са ким није разговарао. Потврђујем да 26. ујутру да сам ово што сам рекао да је истинито. Када се тиче 26. ујутру, били су представници полиције, територијалне, разних неких војски, рекли су да ће то да буде, да се послушамо ми да пар сати и да то буде на један миран начин. Када су већ почеле куће горети, када је већ почело пуцање и рањавање, ја сам рекао том Студеном и рекао сам тим људима, па људи

моји, па јел ово договор, јел видите да куће, јер из центра према том засеоку се виде куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који сте мислили договор, то када сте рекли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да ћемо мирним путем, да ћемо поседати у аутобусе, да неће пуцати по нама, да нас неће убијати. Човек је донет рањен, сва му је нога одваљена и тако. Тада сам рекао представнику полиције, представнику војске, не знам, било их је десетак, па људи, јел ово миран пут, јел ово, као стоку нас терате, убијате, палите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како договор, кажете, јел ово миран договор?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Када смо ујутру, када смо завршили то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте пристали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, били су ти представници код тог Кризног штаба. Пошто је већ транспортери, тенкови долазили, ја кажем, шта је ово. Све ће бити у реду, неће нико бити малтретиран, неће бити. После сат-два почеле су куће да горе. И онда сам ја дошао и рекао, па, људи, па ту је било две стотине људи, рекао сам, па, људи, па команданте, јел ово договор, куће горе, ево видите, човек је рањен и тако даље. То је тај догађај о којима сам ја причао и говорио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На страни 8 у Сарајеву, овако, на питање Тужиоца, где смо били ја и господин Мијатовић на дан иселења, рекао си, дословце, «они су били ту и вратили су се у Зворник. Они никако нису били ту». То је госпођа председница јуче то исто приметила. Једино ти је тачно ово што си рекао, ми никако нисмо били ту, уствари, ја нисам никако био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, па Ви читате, шта Ви читате? Они никако нису ту више дошли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они никако нису ту више дошли, а не били ту.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја их више нисам ту видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су били ту и вратили се у Зворник. Они никако нису ту више дошли, тог дана, поново.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље каже, они никако нису били ту на дан депортације. Појавио се само Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, они никако нису ту више дошли, немате добар транскрипт, не знам шта сте преписивали. На дан протеривања, ту је се само појавио Марко. Али он претходно говори ујутру.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја кажем њему, господину, једино је тачно ово, они никако нису били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, Ви сада говорите да није тачно оно што он каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви имате примедбу на његов исказ? Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тачно је једино ово што је он рекао да ми нисмо никако. Не знам за Мијатовића, нисам сигуран. Али ја сигурно тај дан нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже, они су били ту и вратили се у Зворник и никако нису ту више дошли.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је његово.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да сте Ви били, Ви тврдите да нисте, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И да је поново рекао доле, па они никако нису били ту на дан депортације и тако даље. Ех, ово. На страни 10, господине Бањановићу, рекао си,

када си био јавни сведок у Хагу у процесу против Слободана Милошевића, уз молбу да што више камера снимим. Да ли је то тачно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Рекао сам да сам био јавни сведок Милошевићу. Молио сам и ево и данас судиницу молим и веће да све што говорим буде доступно јавности, јер желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете питање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Је ли тачно то да је он рекао да дају што више камера да га снимим? Ништа, само то питање.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да желим мој исказ да буде јаван, да се ја видим, јер сам противник тих неких заштићених говора, заштићених сведока и да ми не трпа свако свашта у уста, као што се и овде покушава. Оно што говорим је јавно и потписано и спреман да одговарам. Ето, о томе сам мислио, господине Грујићу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Је ли тачно да је и пре тебе против Милошевића сведочило много људи и нико није тражио што више камера?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не знам за људе, ја знам за Фадила Бањановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то питање. Нисам право да Вам кажем, лепо разумела.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како нема везе?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам, не знам то господине Грујићу, ја сам за себе тражио.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хоћете мени дати само два минута да са њим попричам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да ово питам. Да ли ово личи на Вашу политичку промоцију да се што више на телевизији појавите и да се политички промовишете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово данас?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је због тога било, што више камера?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја бих Вас замолио, господине Грујићу, ја Вас нисам вређао, ја сам овде дванаест сати стојим, ни једну реч против Вас нисам, ја Вас молим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте конкретно питање везано за овај догађај из оптужнице.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да ли могу ја само на два минута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, можете.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам иначе био при крају. Да ли ти је случајно познато одакле је народ тај који је уселио у Козлук, после Вашег изласка, из колико општина је дошло тај народ у Козлук?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Четири хиљаде и осам стотина педесет грађана српске националности је насељено у Козлуку из двадесетосам општина.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесу ли онда они из Босне те централне изашли због вруће погаче или су изашли због, такође опасности по живот, као што је и Вама претила овде?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нико из куће добровољно не излази, то није питање за мене. Ја знам да сам са тим људима успоставио комуникацију, да су три године заједно били у нашим кућама и да данас они одселили, иселили, да смо ми помогли, да и данас долазе у Козлук. Нису направљене непријатељске везе између тих људи који су били и нас.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Још само једно питање. Да ли си чуо да сам и ја лично имао проблема са овим нашим добровољним јединицама, да ли си чуо колико сам пута био само на стрељању и да ли знаш да сам и ја на крају поднео оставку на своју функцију?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Зато ме многе ствари и чуде и можда моје изјаве могу да побуде у јавности и бошњачкој и некој другој, али знам да сте имали огромних неприлика са тим одређеним јединицама и да сте имали догађаје, да сте и помагали Бошњацима.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хвала, ја више немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вас чуди, нешто сте рекли, чуде ме?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Чуди ме прикривање једног броја својих сународника и тих функционера и примање пуне моралне и материјалне одговорности на своја леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате још неко питање?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јер у тим догађајима су били и представници полиције и представници тих војски и команданти и сви су били и злочин над Бошњацима и депортација се у Козлуку, господине Грујићу, десила и зна се ко је организовао и ко је спровео то. И од тог злочина нико не може бежати.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам ли случајно ја то организовао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам то рекао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам ли случајно био какав ратни профитер?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао ко је то наредио и ко је организовао, Војска Републике Српске и команда територијалне одбране, ја сам то децидно рекао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли сам ја случајно нешто профитирао у рату?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не желим о томе да говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

## Суд доноси

## РЕШЕЊЕ

**Да се изведе доказ суочењем између оптуженог Грујић Бранка и сведока Фадила Бањановића, на околности разлика у њиховим исказима, па један другом окренути лицем у лице, изјавише:**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, које су околности овако најинтересантније. Реците му у лице и Ви њему, да ли је 26.06. ујутру био Брано Грујић са Јовом Мијатовићем и да ли Вам је рекао да морате да идете за сат и по, за сат да се покупите?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему, њему, не са мнош, ја нисам била, реците му.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Рекао си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему, њему, реците.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није истина, господине Бањановићу. Заменио си 21. и 26., два датума си намерно заменио, у томе је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте заменили датум?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам јасно рекао, пет пута сам исказ дао, поново понављам и пред судом и пред господином Грујићем, да је 26. ујутру саопштено да треба да идемо и да ми је саопштио господин Мијатовић да ћемо бити побијени ако не одемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На околности присуства Пеје у Козлуку тих дана? Да ли је био Пеја, када је отишао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја не знам када је Пејић отишао. Знам да је у задње време Жућо га мењао, био ето тај командант, а територијалну одбрану је водио Марко Павловић. У дане депортације, Пејо, Пејић, мајор, како га је ко звао, није се појављивао, нити је са мном разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, изволите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо је био пре депортације, рекао сам 21., а не 26. Ја нисам никада ни рекао да је био 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је рекао да је још почетком маја Пејо напустио и да га је заменио Жућа.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам рекао лепо да је Пејо био кратко, па је се после повремено појављивао. Према томе, то је тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је дошао 21.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је дошао 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није тачно ово што сведок тврди?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видећемо још неке ствари, касније ћу Вам предочити од других сведока и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали пар дана да се спакујете и припремите за иселење? Тако тврди Брано Грујић, реците му.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, 26. ујутру нам је саопштено око осам сати, речено нам је за врло кратко, сат, сат и по, али, ето, уз некакву, тих локалних неких који су били доле, Грујић није тај дан био када се депортација вршила, они су нам омогући да прикупимо три-четири сата, остали народ, значи, припрема и депортација је започела за једно три до четири сата, 26. ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А 26. ујутру, када је први пут почело да се пуца, тј. 26.?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: 25. навече се огромно пуцало, испаљено је доста и то је био чин застрашивања. 26. ујутру није се пуцало ујутру, можда до једно девет сати, пола десет, а онда су почеле куће да горе и почело је масовно препуцавање по читавом Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пуцало се увече, претходно вече, пре иселења?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, тих дана се масовно пуцало, тих дана масовно су се вежбе изводиле, тих дана су масовна била застрашивања од стране војних јединица и територијалне одбране.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можете ли тврдити или демантовати, да је 20. навече на 21. није било пуцања?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Био је организован напад на Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се детаљно изјашњавао. Јел био тај напад, да ли Ви знате нешто о том нападу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам чуо, ја сам дошао после тог напада по налогу Пеје да видим шта је то било и онда сам сазнао да се целу ноћ пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте суочите се на околност присуства Жуће. Сведок тврди да уопште Пеја није био више надлежан, него Жућа?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисам говорио о надлежности, ја знам да је Пејић у то време се није појављивао, није био, нити је икада у животу са мном телефоном разговарао. Тада се појављивао извесни Марко Павовић, представили су га као команданта територијалне одбране и тај Жућо је ходао у тим транспортним јединицама, а појављивао се, могу бројати петнаест сада овде имена јединица, Студени, војна полиција, начелници полиције и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате нешто о Жући?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа ја не знам, војска је ишла својим путем, ја сам био у канцеларији у општини, према томе, ја о томе не могу сада знати ко је Жућо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имамо можда још неко питање?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја бих само искористио присуство господина Грујића. Господине Грујићу, видели сте јуче ову наредбу мајора Андрића или тако некако, што је сведок нам предао. Да ли имате неки коментар, да ли с те икада то видели, примили и тако даље?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То сам први пут чуо и први пут сам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Први пут? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да се вратите. Изволите.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Имам само једно питање за сведока, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сведока? Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Малочас сте у одговору на питање господина Грујића поменули неке људе који су одговорни за све то, људе из, не знам, претпостављам, општине, војске, али за које Грујић преузима одговорност и да Вас то чуди. Реците нам само, који су ти људи, како се ти људи зову?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам то јуче документовао. Немогуће да наредбу војске која обавезује општину не зна Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мислите на те више или неке ту?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, на све редом, ево, мајора овог Светозара Андрића који је издао наредбу и наредио општини. То господин Грујић не зна. Не зна господин Грујић да постоји.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Само на моје питање. Како се ти људи зову, ја Вас то питам, друго сте рекли више десетина пута?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим Андрића, да ли има још?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Има велики број људи, функционери који су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Локални, општински?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да, да, секретари за привреду.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Како се зову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо то.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Зна се, тих десет, петнаест људи. Господин Грујић зна који су му сарадници и начелници полиција, и начелници за уклањање тамо жртава које су побојени и директори комуналних предузећа и систем је функционисао.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Нека каже како се зову, а ако не, ја више немам никаквих питања.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И људи који су крижали Муслимане и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо данас поменули.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесам рекао господина Радића, јесам рекао господина мајора Светозара Андрића, је ли тако.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Молим. Ово се тек окреће, не можемо све открити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте знали да ће оволико трајати, можда нам не би ни дошли.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја бих дошао и бос и био бих пет дана, ради часних Срба и часних Муслимана који данас живе у Козлуку, али због дезавуисања и скривања неких убица и људи који данас имају фабрике, фирме, ово треба јавно говорити и имају госпођо судинице све имена, све наредбе, сва имена и ко је плате примао. И то ћу сазнати и на прес конференцији обелоданити. Зна се, имају људи који су чували логоре, који су одвели на стрељање хиљаду људи, који су плате примали. Имају људи који су храну носили, наредба да им се више не носи храна. Све има. Имају људи који су имали стовариште за ратни плен и издавали налог са тог стоваришта коме шта треба дати. Само из Козлука је одведено стопедесет прикључних јединица, комбајна, трактора и тако даље. Све се зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води неки поступак у Босни за то, да ли знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да, да. Па, ми верујемо у наше правосуђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће бити или да?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће да се води или да се води?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Води се?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисмо ми отишли на екскурзију па нам куће поплачкали, имовину побили и тако даље. Кер обичан нестане, па га тражимо, а толико људи, толико имовине, толико тога. Велики број грађана је спреман да сведочи. И зверства која су се десила, и Муслимани радили, било ко, ратне злочине све треба процесуирати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се слажемо. Хоћемо ли, колега? Немате питања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам питања, адвокат ће у току поступка тај део расчистити. Други део питања он је већ поставио и остали учесници у овој расправи. Имам питање само за Вас, госпођо председнице, да мени расчисти дилему око припрема мојих. Ви сте јуче поставили једно питање, да је у Хагу било разговора о неким видео записима у сведочењима. Колико се ја сећам, добили сте одговор да се само то ради о ономе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О возу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, о возу. Јел то то што сам ја јуче схватио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, видећемо, можда има још нешто. Ја сам тражила од њих да ми доставе видео снимак који је презентираан на суђењу Милошевићу, то је тај воз.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, ја Вас питам, да ли сам ја добро разумео, јуче што сте Ви питали, какав сте одговор добили, Ви као веће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав се видео снимак.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала, толико, мени је довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, а сада ми нешто да питамо.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Видео запис постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, дозволите ми да почнем. Ја Вас молим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви постављате питања, мој брањеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу да поставим питање, хоћу једно питање процедурално да поставим. Ви сте прекинули одбрану?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да нећете даље да се браните?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да нисам у оном тренутку сам одустао од даље одбране, а да ћу у датом тренутку искористити право на одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, е сада Вас питам, обзиром да сте о овоме делу дали одбрану, да ли желите сада да и даље у своју одбрану ћутите или да користите своје право, евентуално, па да Вас суочимо или не, да ли желите или не?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Адвокат је врло јасан ту био и ту стојим иза тога. Ја сам и тада рекао, а сетите се и Ви сами, у ситуацији у којој сам био, рекао сам да имам још доста тога да кажем око Козлука, али у ситуацији у којој сам био, нисам рекао ништа. Рекао сам да одустајем од даљег изношења одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ми сведока имамо данас, схватите процедуру.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Једно је изношење моје одбране, а друго је што сам имао са њим, рекао сам што се тиче разговора са господином Фадилом Бањановићем, питао сам само ово, да ли сам добро јуче ја схватио Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо то понављати. Ја Вас питам, обзиром да сте ону одбрану дали везано за Козлук, део, како Ви кажете, Ви нећете ништа да га питате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ћете искористити прилику сада да се суочите са њим или не?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате никакво.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја се извињавам, Ви имате овде процесни проблем. О процесном проблему треба да разговарате са његовим браниоцем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ми смо одлучили о предлогу за издвајање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви опетовано покушавате да уопште да га питате за ово. То што Ви коментаришете, да је он изнео одбрану, то тумачите, то није питање. То је питање, ми смо рекли шта мислимо о том изношењу, о том испитивању и тако даље. Немамо никаквих питања, јер је он рекао да током поступка неће више да износи. Када буде ставићемо предлог, наравно, да нам омогућите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, управо га то питамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да нам омогућите. Имамо право да постављамо питања, да стављамо примедбе, немамо питања, примедбе ћемо ставити касније, предлагаћемо доказе, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не желите да се суочите, то је било моје питање, питам колега, немојте, ја питам да ли жели или не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Доћи ће Бањановић опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо да видимо, можда се господин Бањановић уморио, па му доста и Београда и свега, ја то не знам, он није дужан, није ни сада био дужан.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ако могу да одговорим Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?



СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Постоје видео записи, постоје видео записи састанка на којем је присутан командант Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то сам Вас јуче.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Сарадници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала, кажете, не знате где је? Јел то тај што не знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Где се изричито тражи разоружање Бошњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекли сте ми да то не знате где је, је ли то то?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За сада ево не знам. Понављам да не знам, али да се зна да је сликавано, снимано и да траке су постојале и постоје и да се има чин разоружање Бошњака и од кога долази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Док нам не оде сведок Бањановић да га питамо, пошто смо више пута чули да су они Вама, када су Вам говорили да морате да изађете, безбедност ће Вам бити угрожена и тако даље. Мене интересује, према Вашим сазнањима, да ли сте Ви имали утисак да они нису хтели да заштите безбедност Козлучана, јер су поступајући по некој наредби, хтели да Ви изађете из Козлука или су Вам то тако говорили, заиста Вам је безбедност била угрожена? Да ли ме разумете шта Вас питам?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја Вас у потпуности разумем и више пута сам ја на ову тему одговорио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли су они Вас ту склонили да би Вас заштитили, да не страдате или они су могли да Вам обезбеде ту безбедност?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ово је био чин протеривања, депортације, наређење, то је била политика виших, ево видите, наредбе Светозар Андрић је донео наредбу територијалној одбрани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само ми реците.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да се формирају логори за мушкарце и ти су логори формирано.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: По Вашем мишљењу, они су могли да Вас заштите, а то нису хтели?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, молим Вас, чим је неко командант, чим је неко председник, чим неко суди, госпођа судиница мора ово данас да приведе, ако не морем, може неко други.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ви сте рекли српска полиција, само мало, Ви сте рекли српска полиција је била у Козлуку, само српска, после одузимања оружја?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: На барикадама су били?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Српска територијална одбрана, српска полиција и ове јединице друге које су себе називале диверзантске јединице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесу ли они Вас могли да заштите ту, да су хтели?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, они да су хтели заштићивати, не би побили две стотине Рома, не би побили ових двадесет Козлучана што су остали, не би побили ове у Скочићу и тако даље. Ја сам овде био јасан у потпуности.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И за мене су они легални функционери, команданти, начелници, за што имају доказ да су примали плате. А ми смо ненаоружани били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колегиница је питала, Ваш лични утисак, да ли су хтели или су могли или нису могли или нису хтели, то је мало разлика у тим, да ли Ви знате?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То је сада раскрсница са педесет путева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да сте Ви били у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, ја сам био у Козлуку. Чули смо да је из Зворника све протерано, да ни једног Муслимана нема. Чули смо да се негде тамо воде рат, мислим тако да нама нису биле те доступне, али видели смо да је, заправо ја сам то, и ево данас јавно констатујем, да је за мене овај чин организован, добро смишљен и да је извршена класична депортација, да је било пресељење у другу државу. Са толико аутобуса, камиона, са толико пратње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели, која регистрација је била на аутобусима, таблице?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То су били аутобуси «Дрине транс».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Дрина транс»?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: «Дрина транс», локалне станице и ту су били неки камиони, приколице и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било још неко превозничко предузеће, осим «Дрине транс»?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки «Аутотранспорт» или је то исто?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Било је ту више аутобуса који су били доведени, који су опљачкани, покрадени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Локални или неки из Србије?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не знам, били су без таблица, без свега, тада је био тај конвој, полиција је пратила, полиција тај конвој није заустављала, полиција нас је пратила организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Бањановићу, само још једно питање. Да ли сте Ви тада када сте изашли из Козлука, са собом понели ту видео касету или сте је негде сакрили тамо у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ту видео касету, на којој је снимљен разговор са Павловићем?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ништа нисам понео, ништа нисам ни могао понети.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте је сакрили у Козлуку?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: И борио сам се, борио сам се тих дана, верујте, да сачувам главу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, да ли сте је пре одласка сакрили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Неки момци су добили налог да то склоне, да се то остави, сакрије, као и још нека документа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли данас, евентуално, са њом располажете? Мислим да би било интересантно видети видео запис са тог састанка и како су људи изгледали и тако даље?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Нисам је гледао у задње време, не знам да ли је оштећена. Потрудићемо се, јер овде поједини људи превише виде маглу. Јер и ова, видите, наредба је довољно јасна, и коме се наређује и ко наређује и ко је то извршио и отварање логора и на Зворнику ће се огромна та питања логори и свратишта отворити.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, само, наставно, данас је на питање господина Грујића око ових плаћања и тако даље за те преласке, господин Фадил рекао да јесте нешто плаћао за некога. Коме је то плаћао за ове изласке и у име кога, да појасни мало то?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја се стварно Вама извињавам, молим Вас, пети пут молим, немојте ми стављати у уста оно што нисам рекао. Ја сам само када сам пошао имао сам хиљаду петсто марака код себе. Петсто марака сам сакрио у гаћице, а хиљаду марака сам на претресу дао. Ту је било неколико људи које сам ја по први пут ту видео. Не могу да схватим да је баш тада један број тих војника и војске први пут дошао у Козлук. То су били, нису територијална одбрана, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, бранилац је питао за оно раније, одлазак Ваше браће, па сте рекли некоме сте, за нечији излазак сте плаћали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Моја браћа, мој брат је платио, платио људима из Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте. Ја нисам, него мој брат Суљо је платио припадницима те војске који су организовали комби и пребацила њега и његову породицу за неких четири, пет хиљада марака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А жена и син Ваши?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Жена и син су изашли пре, када је било отворено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније, није било потребно?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није било потребе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ови што су прелазили Дрину, како су они препливали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Биле су те уигране шеме, довођени су ти неки људи, узимали аванс, онда су довлачили аута, када су те неке смене тамо њихове, тако су причали да морају бити смене на мосту тих увезаних људи да могу пролазити. Углавном, пола су пара одмах давали, а пола пара када пређу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ови што су прелазили, препливали Дрину, што сте рекли?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Они нису никоме плаћали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Они нису?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Они су знали Дрину да препливају. Бежали су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питао је господин Грујић, али мислим да, питао је у вези полиције и тих пропусница, па ту је рекао, ако се не варам, данас господин Бањановић, да јесте било плаћено неким полицајцима за те пропуснице, за неке људе.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не за пропуснице, него за одвођење ових људи. Долазили су ти неки представници војске, ово-оно, договоре систем, узму пола пара, а онда када су неки њихови људи тамо на тим границама, с комбијима су провлачили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је то у селу, у месту, да ли је Вас неко некада питао?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте Ви било када учествовали у таквом плаћању неком полицајцу или за неког чинили?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не. Ти су људи ходали од куће до куће, купили лепа аута, лепе ствари, знали и гоблене купити, онда те ствари продавати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам схватио.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ти су људи ходали од куће до куће, купили лепа аута која им се свиђају и онда су те ствари, а те породице су излазиле, дај ме спаси, дај ми нешто, ако није проблем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И после тога су ти који су им тамо помогли, улазили у куће и узимали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Јесте, увезивали су те ствари.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Аха, зато сам ја и питао шта је са кућама. Добро, немам више питања.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Само ако дозволите једно питање у вези питања које је госпођа, члан већа поставила. Ви сте нама јуче рекли да сте то јутро када се десио тај састанак за који Ви тврдите да се десио, да сте Ви имали осећај да то Брано Грујић преноси нечију наредбу, да он ништа не наређује, да преноси. Јел тај осећај, јел то Ваше мишљење шта је било тог јутра?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: То јутро у Козлуку се појавио Брано Грујић и појавио се.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Немојмо све из почетка, само да ли је тачно да сте Ви имали утисак да Брано Грујић преноси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, колега, то је рекао.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао да ми је Брано Грујић то рекао, да ми он није понављао о тим убиствима, него ми је рекао овај Јово Мијатовић, немате варијанте, немате алтернативе, купите се, идите, бићете побијени, тако ми је човек рекао. Није ми то Брано Грујић рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто је објашњавајући, а логично је, ипак рекао да пошто је спавао на скривеном месту, по њега није дошао полицајац из полицијске станице, јер само су поједини људи могли знати где ће он боравити те ноћи, па и том приликом, па, како је дошло до позива? Брана Грујић, Јова Мијатовић долазе у полицијску станицу, кажу полицајцу да иде да Вас позове и како онда Ви бивате позвани? Ипак, долази Ваш човек по Вас?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја ћу Вам то рећи. Пошто се у јуну месецу масовно дешавају претње, застрашивања, крађе, ја сам неколико пута поручивао неким људима да морају обуздати те неке људе који то раде и онда су ми ти неки момци Нишког, Нишки претили да ће ме убити. Мени су то рекли припадници територијалне одбране, Срби, мени су то рекли моје комшије и имао сам званичан тај податак. И знао је сав козлучки народ је знао да ја не спавам на једном месту, тај месец дана да мењам. Поготово када се ово десило организовани напад на Козлук. 25. сам спавао у кући Чајкић Хајре и Сафије, то је једна кућа близу шуме, да бих могао побећи ако се деси, јер ти људи нису бирали средства. То је стварно требало се десити то убиство, чак мислим да су припадници тих људи и мене претресали, да сам њима и дао хиљаду тих марака. Није ми жао за тих хиљаду марака, али ипак то

је отимачина, пљачка. Тада је један од мојих људи дошао, јер је увек по двоје-троје људи било и ујутру и навече и који су знали где ја спавам ту ноћ. Ујутру су можда дошли, негде је било седам, пола осам, седам и петнаест, рекли су да хитно морам доћи у полицијску станицу да ме неки људи из општине зову. Ја сам дошао, не главном улицом, него сам ишао околу Козлука, улицом Слана бара и дошао у полицијско двориште, где сам видео једно два она војна возила, видео сам неке људе, ушао сам горе и горе сам затекао, можда је то било негде око осам сати ујутру, не могу сада тачно да се сетим, господина Мијатовића и господина Грујића. То је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Полиција није знала где ја спавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је полиција пренела неким Вашим људима?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Дошли у Кризни штаб који је педесет метара зграда Ватрогасна, ту је дошла и рекла хитно тражимо Фадила, хитно нам треба и тако даље. Моја мајка није знала где ја спавам, тако да полиција није сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда би било упутно поставити овакво питање, да би се и та чињеница потпуно разјаснила. То је говорио приликом испитивања код истражитеља Хашког трибунала 14.03. до 30.03. 2001. године и каже овако: Брано Грујић је кад год би дошао у Козлук, увек био у војној униформи и носио пушку. У његовој пратњи је био Жућо, Миле Ерић, људи који су носили рукавице без прстију. На дан депортације у бившој згради МУП-а, срео сам Брану Грујића и Јову Мијатовића који су ми рекли да је дошло време да морамо отићи у року од једног сата. Сијали су од среће што ће нас протерати са тог подручја. Е, па ова реченица, да ли је тачна, је ли добро преведена, да ли је он њу рекао, сијали су од среће што ће нас протерати?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не, не. Често сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте из њиховог понашања закључивало ово што је колега хтео да пита?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Често сам видео тог Мила Ерића и Жућу са тим рукавицама и они су били и на тај дан када је био митинг, када су били ови верски службеници и тако даље и када је био Пејић. Значи, они су били, једни од тих пратилаца, да ли су били Пејића, кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли код истражитеља да су сијали од среће?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када сте читали, јесте читали тај исказ, када сте после, имате изјаву да сте прочитали?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, ја тако нисам рекао, ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли нешто слично или како?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не, ја сам рекао да су ми ти људи саопштили да то саопштавање је доста било мучно, да једноставно нису, нисмо се руководили, нисмо попили кафу, знали смо да попијемо и кафу, ја и господин Брано. Може некоме да изгледа, али ми смо се знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су деловали да им је драго што идете или шта?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Не, не. Не могу то да кажем, тако није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А, обрнуто? Да ли су жалили зато што идете или?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Па, ја не могу рећи да су жалили и да су туговали, да су жалили, не би дошли да ми кажу, али, нису се ни смијали, нити веселили. Али, није то био онај разговор посланика, политичара, председника и тако даље. Видео сам једну резервисаност и тако даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада у вези те чињенице око раздвајања породица, па у списима предмета има неколико примерака пасоша. Пасоши гласе на једно име, а у пасошу је наведено још имена, па сам закључио да су пасоши издати на главе породица, а да су чланови породица у те пасоше уписани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише, путује са њим супруга и син, супруга 1950. годиште, син рецимо 1977.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када и како може доћи до раздвајања, када се прелази граница, иде се са пасошем, то значи, њих двоје, ако је уписано и једно и друго, посебно, на пример, Хацић?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја сам рекао процедуру доласка на Палић, рекао сам третмане на Палићу, рекао сам одвајање као стоке људи да се сликају и када се ко закачио, тада је било. Било је, значи, појединачно да је, а било је, где је било и отац и жена и тако даље. О томе говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било је различитих врста пасоша?

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Није било оне хронологије да се каже, хајде А, Б, Ц, по реду, није било питања нас, хоћете ли, не, него, једноставно, на ливади како те заокруже, фотографи те сликају и та група, у тој групи можда није, јер је то две хиљаде људи било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи имало је и примера где су ишле све породице, а имало је примера где су се.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Тако, баш тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Питање, реците?

НАТАША КАНДИЋ: Па, само да објасним. Не може се пасош издати на више особа. Они су сви добијали путну исправу у једном правцу и на име, а друго је ово што су они, када су се одвајали, ишли по више, иначе, то је путна исправа у једном правцу.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ово је овако као што ја кажем да је било. Тада у групи где је била мајка, отац, син, ишли су, али било је да није у групи било да је било различитости, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми то и писмено у предмету.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Имате пасоше, на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо пасоше, па ћемо да видимо. Хвала Вам.

### **То је све што имам да изјавим.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Бањановићу, хвала што сте дошли. Трошкове ћемо Вам све исплатити по договору и по издатим рачунима за ове трошкове које сте имали, а ја бих Вас замолила да сада седнете у публику па ми да видимо даље како ћемо и шта ћемо.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: Ја се Вама захваљујем и захваљујем се правди која ће доћи. Хвала Вам, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите сада, како то испада. Можда ћете још долазити у Београд.

СВЕДОК ФАДИЛ БАЊАНОВИЋ: За мене је Београд најлепши град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то далеко. Седите тамо. Да ли сте сагласни да кренемо са следећим сведоком? Само да разјаснимо. Данас нећемо завршити два планирана сведока. Имамо тај проблем транспорта, нећемо завршити. Не, не, мислила сам,

нећемо завршити. Можемо да започнемо једног или да не започнемо. Имамо два сведока ова, ја предлажем да ми њих померимо за онај 08., 09., пошто нисмо организовали долазак. Ови што су најављени за сутра, јер ми сутра, за долазак њихов, нису још кренули, је ли тако? Све ћу вам објаснити, Имате право да извршите увид у списе. Сведоци се позивају дипломатским путем преко Министарства за људска и мањинска права. Међутим, ми преко наше службе за сведоке телефоном контактирамо сведоке, а они су неки тражили заштиту од границе догде, неки нису и за неке је њихов пуномоћник обезбедио да их превезу до одређеног места, а да их наша служба прихвати. Све то имате написано, а имате написано, чекајте, станите, имате на претходном претресу за данас ко је био предвиђен, сведоци Јакуповић и Бакија Имамовић. За сутра су предвиђена три сведока, Алић Асим, Мујић Фадил и др Јелкић Мухамед. Имате у предмету, значи, добили смо да ова двојица хоће, да доктор Мухамед Јелкић хоће да се саслуша искључиво путем видео линка, тако да је требало да данас крену на овамо, сведоци Алић и Мујић. Ја сада предлажем да њих померимо за март, јер очигледно сутра нећемо моћи да завршимо ова два сведока предвиђена за данас, јер смо једног сведока два дана саслушавали. Значи, пошто је и пуномоћник, наравно, са њима у контакту, везано за транспорт и то, за превоз, сада питам да ли је могуће да њих померимо за март? Заступници сте оштећених, зато Вас питам, да ли постоји шанса, обзиром да сте и Ви са њима у контакту. Добро. Договор је везано за долазак њихов. Ми ћемо их, наравно, поново морати да зовемо дипломатским путем, али имамо и контакт тај, непосредни и да не људи долазили, ја сам искључиво у циљу економичности поступка, да не би људи долазили сутра, да седе ту цео дан и да не стигнемо да их саслушамо. Не знам да ли се разумемо. Јер, очигледно нећемо моћи да завршимо сутра четири сведока, како је ово кренуло. Распоред знате, зато се Вама обраћам, потпуно је логично да Ви имате контакт и логично је да очекујем помоћ коју сам већ до сада имала, везано за повратну информацију, јер ти људи нису дужни да дођу. Они су изразили спремност и ја сада питам пуномоћнике, да ли мисле да је паметно да то сутра људе не доводимо овде, значи, да они не долазе, а да онда их враћамо, без да буду саслушани. Ето, толико.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Имам ја једно питање. Да ли се мења распоред који је већ, који смо већ добили? Нас само то интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Очигледно да се мења, данашњи распоред је био за двојицу.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не, не, нисам ја то мислио. Овим редом као што је било предвиђено? Наравно, без обзира што су за данас била предвиђена два сведока, да ли се наставља истим редом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато питам пуномоћника, да ли можемо ова два сведока, ја мислим да би било паметно, питам да се договоримо. Да ли мислите и Ви да би било паметно да њих померимо за март, јер да не би људи сутра долазили и да дођемо у ситуацију да ту седе цео дан и да их враћамо у Босну и Херцеговину. Ја не видим друго решење.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само да нам кажете, шта ће бити сутра и прекосутра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, управо о томе разговарамо. Ја не видим да овде има неког разлога за љутњу. Они су требали да буду данас, колега. Пошто нисмо стигли, ја сам вољна сада да кренем да испитујем Јакуповића. Не знам, па, сада сам рекла, колега, сада сам рекла, ову двојицу, пошто трећи не жели да дође. Бојим се да људи

дођу сутра и да седе цео дан, та два сведока предвиђена за сутра, јер померамо ове данас за сутра.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, судија, очигледно да не може све да се стигне по распореду, због тога питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, прекосутра имамо још три сведока.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Управо због тога питам, очигледно да се не може све да се стигне онако како је предвиђено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је, колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Нас само интересује, ићи ћете значи овим редом како је предвиђено, па, докле се стигне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно. Или ћемо прескочити, ја предлажем друго, пуномоћницима да прескочимо ову двојицу за сутра, да их померимо, схватате или, евентуално, ако је могуће да они буду за прекосутра, а да оне од прекосутра померимо за март, па да опет ми јавимо, пошто смо ми, наша служба је у контакту са њима. Да ли мислите да је тако боље?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија извините, али мислим да је најједноставније, као што сте предвидели, нека иде тим редом и то је најбоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, онда померамо и једне и друге.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Па, докле стигнемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли мислите онда да је боље прекосутра да дођу ови од сутра, како ћемо то?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имамо више сведока о истим чињеницама. Нема тих који треба да сведоче и да имају сазнања толико пуно, као што је био овај претходни сведок Бањановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, то ћемо сутра, али нећемо стићи сутра оне који су предвиђени за сутра. Да ли мислите да је боље да њих померимо за четвртак?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да можемо да стигнемо, само да почнемо на време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питајте веће, то је најбоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће није у контакту са сведоцима, него служба и пуномоћници. Шта мислите да је боље, да ли за четвртак или за март, а онда у четвртак да дођу ови по позиву који дођу, пошто су и они прихватили, када су замолним путем, дипломатским путем смо им слали позив, они су рекли да ће доћи. Наша служба је у контакту са сведоцима од четвртка и они су потврдили, тј. потврдили су, у записнику пред Кантоналним судом у Тузли да ће доћи. Е, сада, ако би померили ове сутра за четвртак, онда би ми морали да јавимо овима за четвртак да не дођу. Ја питам, морам да имам сарадњу. Зато што ми на том делу тамо босанском, немамо контакт. Они ће доћи, прихватили су. Мислим на ваш контакт са сведоцима и на наш договор. Мислим на наш договор, ја Вас лепо питам да се договоримо, као што смо се и до сада договарали, везано за долазак сведока, за оштећене које заступате, ја не знам да ли ме схватате. Ја не видим шта је овде спорно. Шта мислите да је боље, реците ми, зато што имате контакт са њима, зато што ми нисмо договарали тај део доласка и тога свега. Са Вама сам договарала, пошто су то лица која сте Ви, која су овлашћена. Јесмо слали позив, али повратну информацију и везано за долазак, зато Вас питам, Вас, да ли мислите да је боље да они дођу прекосутра или тек у марту, мислим да је јасно питање. Сутра очигледно неће моћи да буду. Трошкови су да људи седе ту цео дан, стварно је бесмислено да они људи седе ту, да цео дан буду ту и да не буду саслушани, разумете, није згодно.



Ништа, онда ћемо, дајте да позовемо сведоке Јакуповића и Имамовића, да им саопштимо да онда. Да ли су ту сведоци Јакуповић и Имамовић? Ајте, нека уђу. Дobar дан. Ви сте Имамовић и Јакуповић Амир? Ево ја морам сада да Вам саопштим, жао ми је што нисмо успели, ево два дана смо саслушавали првог сведока у овом доказном поступку, значи нисмо успели данас по предвиђеном редоследу да саслушамо и вас двојицу. Па ћете ви бити по реду саслушани сутра, тако да вас молим да сутра будете ту, у пола десет. Ето, толико, само сам хтела да вам саопштим, да не буде да су ту седели и чекали на произивање. Извињавам се још једном. Не можемо, сведок је имао доста да каже, ми ћемо онда сутра вас двојицу испитати. Хвала вам.

**Суд доноси**

### **Р Е Ш Е Њ Е**

**Да се главни претрес прекине ради истека радног времена.**

**Претрес ће се наставити 01.02.2006. године у 9,30 часова, у судници 2, на коме ће бити саслушани сведоци Амир Јакуповић и Бакија Имамовић.**

**ЗАПИСНИЧАР**

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА**